FOTBAL

Povestește Nunweiller III
DINAMO ZAGREB și „bombardierul" său ZAMBATA

HANDBAL

6 participanți la „mondiale" comentează CAMPIONATUL din Suedia

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 3 (194) FEBRUARIE 196
Anul XX

FARUL atacă titlul de lider al clasamentului

dar...

PETROLUL e hotărît să-și apere tricourile

ÎN PAGINILE 10-11:
FOTOREPORTAJUL AVANPREMIERĂ

DUPĂ CAMPIONATUL MONDIAL DE HANDBAL

5 întrebări

1. Putea cîștiga România campionatul mondial?
2. A fost Cehoslovacia cea mai puternică echipă a «mondialelor»?
3. Echipele prezente în Suedia au adus ceva nou din punct de vedere tehnic sau tactic?
4. Considerați că România va putea recuceri titlul suprem la campionatul mondial din 1970?
5. Cum credeți că va evolua handbalul în viitor?

la care ne răspund:

IOAN KUNST-GHERMĂNESCU
antrenor principal

NICOLAE NEDEF
antrenor federal

CĂLIN ANTONESCU
trimisul ziarului «Sportul popular»

CORNEL OȚELEA
căpitanul echipei

GHEORGHE GRUIA
golgeterul formației

VIRGIL HNAT
maestru emerit al sportului

În timpul care s-a scurs de la terminarea campionatului mondial din Suedia, ziarele și revistele de specialitate din întreaga lume au dezbătut în fel și chip această mare întrecere. Considerăm că interesul deosebit acordat handbalului în țara noastră menține încă în actualitate acest eveniment sportiv. Iată motivul pentru care, în dorința de a oferi cititorilor noștri noi amănunte despre marea confruntare handbalistică din Suedia, am discutat cu șase dintre cei care au luat parte la «campania suedeză».

1

DA! — A fost răspunsul tuturor. Iată și argumentările:

IOAN KUNST-GHERMĂNESCU: După ce am trecut cu bine de seria foarte grea și de «sferturi», puteam învinge Cehoslovacia și, deci, deveni campioni mondiali dacă: a) Cei doi portari ai noștri, Redl și Penu, ar fi reușit să prindă măcar unul sau două din șuturile lui Duda; b) Moser și Gruia ar fi jucat mai bine în apărare; c) S-ar fi transformat măcar două din cele 4 lovituri de la 7 m ratate; d) Toți jucătorii ar fi fost într-o formă excelentă; e) Nu ar fi trebuit să ne epuizăm, mai ales nervos, pînă la această întîlnire din semifinale.

NICOLAE NEDEF: În meciul cu Cehoslovacia am avut mult mai multe ocazii de a cîștiga decît în celelalte partide susținute pînă atunci. Iată de ce cred că îi puteam învinge pe actualii campioni mondiali. Danemarca nu ar fi fost un obstacol greu de trecut pentru echipa noastră.

CĂLIN ANTONESCU: Puteam cîștiga titlul dacă nervii jucătorilor noștri, puși la grea încercare în partidele anterioare, ar fi... ținut și în meciul cu Cehoslovacia.

CORNEL OȚELEA: Partida cu Cehoslovacia a avut un moment psihologic pe care, dacă l-am fi putut trece, sînt sigur că am fi adus din nou titlul în țară. Iată-l: în prima repriză, la scorul de 8—5 în favoarea noastră, Iacob a ratat o lovitură de la 7 metri. Cehii au atacat, dar n-au înscris, și Gațu, lansat excelent pe contraatac, a ratat, fiind singur cu portarul în față. Am trecut din nou în apărare, dar adversarii n-au reușit să reducă scorul. Am recuperat mingea, și, după o serie de pase, am primit o minge bună de la Iacob, am plonjat spre poartă și am înscris. Dar arbitrul a anulat golul pe motiv că aș fi călcat semicercul. Dacă a fost justă decizia arbitrului sau nu, nu pot să știu. Cert este faptul că din momentul acela echipa a... căzut. La aceasta s-au adăugat și golurile înscrise cu rapiditate de Duda din afara liniei de 9 metri *!?!*

Eliminați aceste... «ghinioane», și atunci îmi veți da dreptate cînd spun că puteam deveni campioni mondiali.

GHEORGHE GRUIA: Nici nu-mi vine să cred că am pierdut. Atît am fost de aproape de cucerirea titlului. Dacă cei doi portari ne-ar fi ajutat puțin și dacă schimbam tactica apărării de la 5+1 la 4+2, România ar fi fost în continuare campioană mondială.

VIRGIL HNAT: Trebuie să spun, în primul rînd, că am asistat la toate meciurile noastre de pe banca rezervelor (N.R. — **nu ne putem explica, de ce un jucător cu valoarea și experiența maestrului emerit Virgil Hnat nu a fost «încercat», de-a lungul întregului campionat, măcar un singur minut!! Ce a justificat atunci deplasarea sa în îndepărtata Suedie?**). La întrebarea dv. eu am un răspuns mai puțin categoric: DA, dar cu puțin noroc. Spun «cu puțin noroc» deoarece echipa nu a avut forța necesară pentru a învinge obstacolele întîlnite. Formația noastră a jucat static în atac, facilitînd sarcina apărătorilor adverși. Din această cauză, oamenii de la semicerc nu au putut înscrie, tot atacul canalizîndu-se spre Gruia. (Deși aceasta nu a fost o indicație tactică inițială, așa s-a jucat). Apărarea noastră a fost foarte retrasă

și de loc agresivă. Am fi cîștigat, desigur, dacă nu ratam loviturile de la 7 metri și nu numai pe acelea...

2

IOAN KUNST-GHERMĂNESCU: DA, pentru că ne-au învins pe noi.

NICOLAE NEDEF: DA și NU. DA, pentru că Cehoslovacia a prezentat cea mai omogenă, cea mai echilibrată formație, a avut un număr mai mare de aruncători la poartă și doi portari excelenți. NU, pentru că dacă s-ar rejuca acum «mondialele», oricare dintre primele 8 clasate, plus formația R.D. Germane, ar putea cîștiga titlul suprem.

CĂLIN ANTONESCU: DA. Echipa Cehoslovaciei nu și-a schimbat aproape deloc lotul din 1964 și jucătorii ei au atins acum vîrful măiestriei lor sportive.

CORNEL OȚELEA: Cu o oarecare rezervă, DA. Afirm cu rezervă acest «da», deoarece Cehoslovacia a fost avantajată de program, singurul ei meci greu pînă în finală jucîndu-l cu România, echipă epuizată nervos, pe care a depășit-o doar cu două puncte. Trebuie să recunosc, totuși, că la această ediție a campionatelor mondiale, învinșii noștri de la Dortmund și Praga s-au prezentat foarte bine, cu un atac și cu o apărare deosebit de valoroase.

GHEORGHE GRUIA: NU. Primele opt echipe clasate sînt la fel de bune. Totuși, dacă au trecut de noi, au meritat victoria...

VIRGIL HNAT: DA. Au jucat bine, au știut, la fiecare acțiune, ce vor.

3

IOAN KUNST-GHERMĂNESCU. NU! Dar au apărut tendințe noi. Iată ce am observat eu: 1. Apărări agresive, în care zona de acțiune a jucătorilor este mult mărită, comparativ cu cea a românilor și cehoslovacilor. Pentru exemplificare — apărările echipelor R.D.G., U.R.S.S., Iugoslaviei, Ungariei, Franței și Danemarcei. 2. Combinații bine exersate între pivoți și aruncătorii de la distanță; un bagaj mai larg de deprinderi tehnice de manevrare a mingii și de aruncare la poartă. Din acest ultim punct de vedere noi am regresat. Au excelat în această privință jucătorii din echipa R.D. Germane.

NICOLAE NEDEF: NU! Nu a fost nimic nou care să ne surprindă.

CĂLIN ANTONESCU: NU! Au contat cel mai mult pregătirea fizică și capacitatea nervoasă.

CORNEL OȚELEA: NU! La «mondialele» din Suedia nu au fost noutăți tactice sau tehnice, ci doar perfecționări. Nu se poate spune că întrecerile au furnizat un subtil duel tehnico-tactic, ci, mai degrabă, o luptă de uzur în care ultimul cuvînt l-au avut... nervii.

GHEORGHE GRUIA: În general NU! Poate o încercare la cehoslovaci. Mă gîndesc la tactica întrebuințării lui Duda numai în acțiunile de atac. Cine știe dacă în viitor nu vom avea de-a face cu jucători specializați numai pentru atac și cu alții numai pentru apărare?

VIRGIL HNAT: DA! Cehoslovacii au venit cu un jucător în exclusivitate atacant (Duda) și l-au înlocuit în defensivă cu un excelent apărător (Gregor).

4

IOAN KUNST-GHERMĂNESCU: DA! Echipa întinerită acum se va maturiza pînă în 1970 și va căpăta o mare experiență a jocurilor internaționale. În această situație (bună) se află și formațiile Suediei și Danemarcei, care, de asemenea, și-au întinerit loturile de jucători.

NICOLAE NEDEF: DA! În lotul nostru de tineret sînt multe elemente talentate, care pînă în 1970 vor putea ajunge la valoarea campionilor mondiali de la Dortmund și Praga.

CĂLIN ANTONESCU: DA! Jucătorii tineri «rodați» la mondialele din Suedia au dat satisfacție. Handbalul românesc are suficiente rezerve.

CORNEL OȚELEA: Sînt sigur că școala românească de handbal se va menține în continuare printre cele mai bune din lume. Avem talente care vor putea lupta cu șanse pentru locuri fruntașe și chiar pentru recucerirea titlului. O condiție: tinerii jucători să beneficieze de aceleași condiții de pregătire și în special de foarte multe verificări în meciuri internaționale. Numai în felul acesta se vor putea roda, omogeniza și experimenta. În 1970 va fi greu, dar nu imposibil.

GHEORGHE GRUIA: Nu știu dacă voi mai juca atunci, dar le-am spus mai tinerilor mei colegi Gațu, Licu, Goran și celorlalți că vor trebui să muncească mai mult, să îndrăznească mai mult în joc. Cu această pleiada tînără, talentată, cu un Penu format și cu un al doilea portar care, probabil, va apare pînă atunci, cred că ne vom putea lupta din nou pentru titlu.

VIRGIL HNAT: DA! Cu condiția ca cei tineri, care... vin să muncească cu pasiune și seriozitate. Și încă ceva: îmbunătățirea și diversificarea procedeelor de aruncare la poartă trebuie să devină pentru cei tineri o preocupare deosebit de importantă (în prezent, în echipa noastră se trage la poartă numai din săritură).

5

IOAN KUNST-GHERMĂNESCU: În comparație cu jocurile campionatului de la Praga, cele din Suedia au fost mai puțin dure. Aceasta în primul rînd datorită arbitrajelor bune. Nu cred că handbalul va deveni un joc brutal, așa cum mulți sînt tentați să creadă.

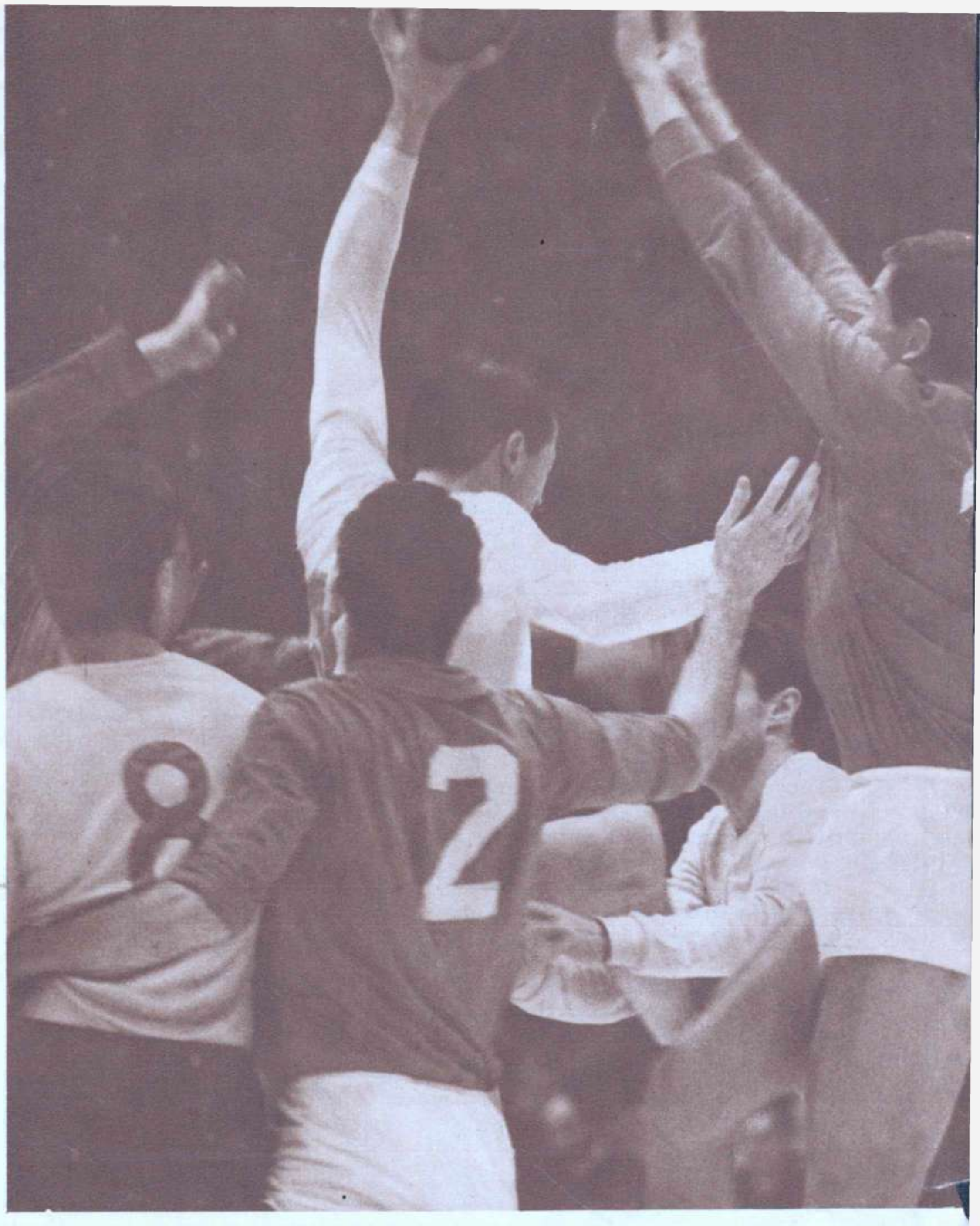
NICOLAE NEDEF: Deși a fost cel mai echilibrat campionat mondial de handbal de pînă acum, întîlnirile s-au desfășurat într-o notă de deplină sportivitate. Arbitrii, competenți și corecți, au contribuit din plin la aceasta. Handbalul nu va evolua spre duritate.

CĂLIN ANTONESCU: În momentul de față, jocurile de handbal «cu miză» și deci cele de la «mondiale», în special, au devenit destul de... tari. Cred însă că în viitor, jucîndu-se mai rapid, mai combinativ, duritățile nu vor mai fi... utile și handbalul va crește în frumusețe și spectaculozitate.

CORNEL OȚELEA: Handbalul nu va deveni un joc dur, deoarece jucătorii tuturor formațiilor caută soluții pentru a expedia mingea spre poartă, fără a fi... jenați de apărători. Cred că va crește numărul șuturilor de la distanță, de altfel a și crescut, în dauna celor de la semicerc. Acestea din urmă, însă, nu vor dispare. Cred că jocul nu va pune probleme legate de duritate pentru a necesita modificări în actualul regulament.

GHEORGHE GRUIA: Cred că în viitor echipele vor pune un accent mai mare decît pînă acum pe apărare, iar atacul va deveni mai rapid, fără însă ca jocul să crească în duritate. Actualul regulament nu permite jocul dur. Nimănui nu-i convine să fie sancționat cu lovituri de la 7 metri, deși, după cum am văzut, și acestea pot fi ratate...

VIRGIL HNAT: Dacă nu se va modifica regulamentul, duritatea jocului va crește și handbalul va pierde (de altfel a și pierdut) din spectaculozitate. Această tendință spre duritate, explicabilă oarecum, poate fi limitată numai de arbitraj.

35 de goluri a înscris GHEORGHE GRUIA în Suedia și nu a lipsit mult să devină golgheterul campionatului mondial. Iată-l trăgînd la poartă în meciul cu Cehoslovacia.

Acestea sînt părerile invitaților noștri. Ele demonstrează, în general, doar încercarea de a găsi cauzele relativului insucces din Suedia. Abundența lui DACĂ (dacă n-am fi ratat de la 7 metri... dacă n-am fi jucat într-o serie foarte grea... dacă Redl și Penu ar fi... etc. etc.) arată pe de altă parte doar faptul că toți regretă înfrîngerea, dar că nu au izbutit încă să-i descopere cauzele intime.

Sîntem convinși că foarte curînd aceste concluzii se vor sedimenta. Acțiunea rapidă și eficace trebuie să preia cît mai repede ștafeta, pentru ca handbalul nostru să recîștige ceea ce a pierdut.

DEVA... Consiliul regional U.C.F.S. Hunedoara... Cabinetul vicepreședintelui Daniel Chirilă...

Pe biroul său — dosare. Dosare multe, cu copertile scrise îngrijit: «Conferința raională pentru dare de seamă și alegeri... Alba... Brad... Deva... Hațeg... Hunedoara... Ilia... Orăștie... Petroșeni... Sebeș...»

Îi cerem permisiunea să... frunzărim dosarele. O căpătăm...

Parcurgem «trecerile în revistă», extragem cifre, le încolonăm și facem totaluri: duminici sportive și concursuri cultural-sportive — **1 728;** acțiuni turistice — **1686;** purtători ai insignei de polisportiv — **12 419;** campionatul asociației — **60 654** de **participanți;** educația fizică și sportul la elevi și studenți — **contururi apropiate de faptul cotidian;** baza materială — **o sală nouă, încăpătoare și bine utilată pentru sporturi în orașul Hunedoara;** sportul de performanță — **succese la Balcaniada de atletism, la campionatele naționale de atletism, lupte și navomodelism;** clasificare sportivă — **3 579 de sportivi.**

Închidem dosarele anului 1966 și pornim la drum pentru a ne completa «trecerea în revistă» la fața locului...

Itinerariul? HUNEDOARA—ILIA—LUPENI. Vă invităm, stimați cititori, să ne însoțiți...

DIN VITRINA

HUNEDOARA

Escala în cetatea siderurgiei, cu pitoreasca-i panoramă de întrecere între furnale și blocurile turn, are trei ținte:

Prima — stadionul Corvinul. Aici îi întîlnim pe atleții fondiști, al căror palmares de podium este de luat în seamă: locul III pe echipe la campionatele republicane de cros din 1965 și 1966; locul II pe echipe la maraton în 1966. Consumă kilometri pe pista de zăpadă. Rația zilnică, dătătoare de energii pentru prima treaptă a podiumului. *«Dacă privim performanțele noastre prin prisma cronometrului,* — ne spune antrenorul-atlet Alexandru Arnăutu, — *roșim. Pentru 1967 tindem să ocupăm primul loc la maraton, fără să ne mai fie neplăcută consultarea cronometrelor. În acest scop, am spus-o și la conferința de dare de seamă și alegeri a clubului nostru, Metalul, vom mări cantitatea și vom îmbunătăți calitatea antrenamentelor».* În fotografie, «podiumul» fondiștilor. De sus în jos, de la stînga spre dreapta: Alexandru Arnăutu, Paul Körösy, Ion Paul, Valeriu Tițanu (echipa de maraton), Gheorghe Hanganu, Ioana Băloiu, Matei Toloargă, Constantin Striblea, Petru Vaidoș.

A doua — Combinatul Siderurgic Hunedoara. Îl găsim pe șeful sectorului de turnătorie, inginerul Dumitru Vulpescu, la operația de recepție, înainte de încărcătură, a unui nou stoc de tuburi de presiune din fontă. Îl rugăm să ne spună cîte ceva despre balonul rotund. *«Echipa Metalul se află acum cel mai aproape de promovarea în categoria B, ocupînd primul loc în seria Vest a categoriei C, la o diferență de 3 puncte de a doua clasată. La conferința clubului ne-am luat angajamentul să nu precupețim nici un efort pentru a reuși promovarea în B și, pe această cale, să facem din nou neîncăpătoare tribunele stadionului Corvinul. Ar fi o mare satisfacție pentru cei aproape o sută de mii de locuitori ai orașului nostru!»* — ne-a declarat președintele secției de fotbal a clubului Metalul.

A treia — Sala sporturilor. Înainte de a intra în frumoasa sală nouă, petrecem cîteva minute cu prof. Florian Duță, locțiitorul de secretar cu probleme tehnice de la clubul Metalul. Notăm: *«Clubul Metalul are peste 10 000 de membri, împărțiți în 41 de grupe sportive. Din cele 14 secții, jumătate sînt cu profil de performanță: atletism, alpinism, box, fotbal, motociclism, schi și șah. Majoritatea membrilor clubului se bucură de binefacerile sportului participînd la spartachiade, la campionatul asociației, la concursurile cultural-sportive, la acțiuni turistice».* Facem cunoștință cu sala. O aglomerație excesivă. Și atleți, și boxeri, și luptători, și alpiniști. Un furnicar de băieți și de fete, care lucrează cu conștiinciozitate. În fotografie, un detaliu pugilistic: metrul pătrat și omul!

Inginerul DUMITRU VULPESCU, președintele secției de fotbal a clubului Metalul Hunedoara.

ÎN PREAJMA CONFERINȚEI CONSILIULUI REGIONAL U.C.F.S.

SPORTULUI HUNEDOREAN

ILIA

Urmează escala în comuna Ilia, centru de raion. Cele auzite la Deva sînt aievea aici. La Liceul teoretic, în sala de gimnastică, curată și strălucitoare ca o farmacie, prof. Iosif Costea ni-i recomandă «pentru fotografie» pe cei mai buni elevi-sportivi: halterofili, gimnaști și handbaliști. Pe cel mai bun atlet, Viorel Frenț, elev în ultima clasă, component al lotului regional la săritura în lungime, îl găsim în curtea liceului, în plină pregătire specifică. Dorește ca la examenul de admitere în I.C.F., celei mai bune performanțe realizată anul trecut la Constanța — 6,26 m — să-i adauge minimum 30 de centimetri.

Pe fotbaliștii echipei Voința i-am găsit învățînd de zor pentru «corijență». Se află pe ultimul loc în campionatul regional și spectrul retrogradării nu le lasă timp să simtă gerul de afară.

Ultima vizită o facem la arena de popice, inaugurată în urmă cu patru ani. Pe cele două piste, bilele se rostogolesc neobosite căutînd «plinul». În fotografie, Magdalena Popa, campioană regională la individual.

Înainte de a ne continua itinerariul nostru pentru completarea «trecerii în revistă» ne îndreptăm spre sediul Consiliului raional U.C.F.S. Ilia. Interlocutori ne sînt activiștii Valer Popa, Pavel Ciapoș, Gheorghe Pantilimon, Bujor Marcu și prof. Mircea Stoichițoiu. Aflăm de la ei că ilienii nu sînt de loc mulțumiți cu realizările lor de pînă acum, cu toate că la conferința regională nu vor lipsi de pe lista evidențierilor. Ei vor să se afirme anul acesta, în mod deosebit, la haltere, la handbal și la atletism. În acest sens vor fi impulsionate lucrările de finisare a bazei sportive de la Mureș, al cărei plan cuprinde un teren de fotbal, o pistă de atletism, terenuri de handbal, de volei și de tenis de cîmp, precum și un poligon de tir. Își doresc ilienii o afirmare sportivă pe un front cît mai larg. Le-o dorim și noi!

CONTINUARE ÎN PAG. 6

URMARE DIN PAG. 5

DIN VITRINA SPORTULUI HUNEDOREAN

LUPENI

Ultima escală a itinerariului nostru — Lupeni, la Școala profesională minieră. Pe fundalul impunător al școlii — un grup de elevi, în treninguri. Sînt o parte din atleții asociației, pregătiți de prof. Iuliu Czimbalmos, o parte din sutele de iubitori ai sportului. Îi lăsăm să-și continue antrenamentul. Intrăm în școală și urcăm pînă la etajul al doilea. Aici se află sala de gimnastică. Nimerim tocmai la ora de exerciții de ansamblu. Conduce prof. Mihai Golubov, șeful catedrei de educație fizică. Ne impresionează corectitudinea și disciplina în timpul exercițiilor cu bastoane și cu ciocane. Aflăm că mulți dintre elevi fac cunoștință cu exigența în sport abia aici în școală. Un an de zile, nu trebuie mai mult, și la parăzile sportive din Valea Jiului ansamblurile Școlii profesionale miniere Lupeni, pregătite de prof. Mihai Golubov, cuceresc inimile spectatorilor. Al treilea profesor de educație fizică — Constantin Țăran — se ocupă de volei și de atletică grea.

Stăm de vorbă cu cei trei profesori și rezumăm: asociația sportivă **Școala profesională minieră Lupeni** are nouă secții pe ramură de sport — atletism (130), handbal (120), volei (120), tenis de masă (80), box (20), haltere (20), șah (80), schi (30) și fotbal (160). În aceste secții s-au ridicat numeroși performeri, printre care boxerul Teodor Berințan, halterofilul Andronic Văgăun, handbaliști, crosiști și triatlonistul Ion Gabor, fotbaliștii Grigore Macavei și Purice (ambii făcînd parte în prezent din lotul echipei Minerul Lupeni).

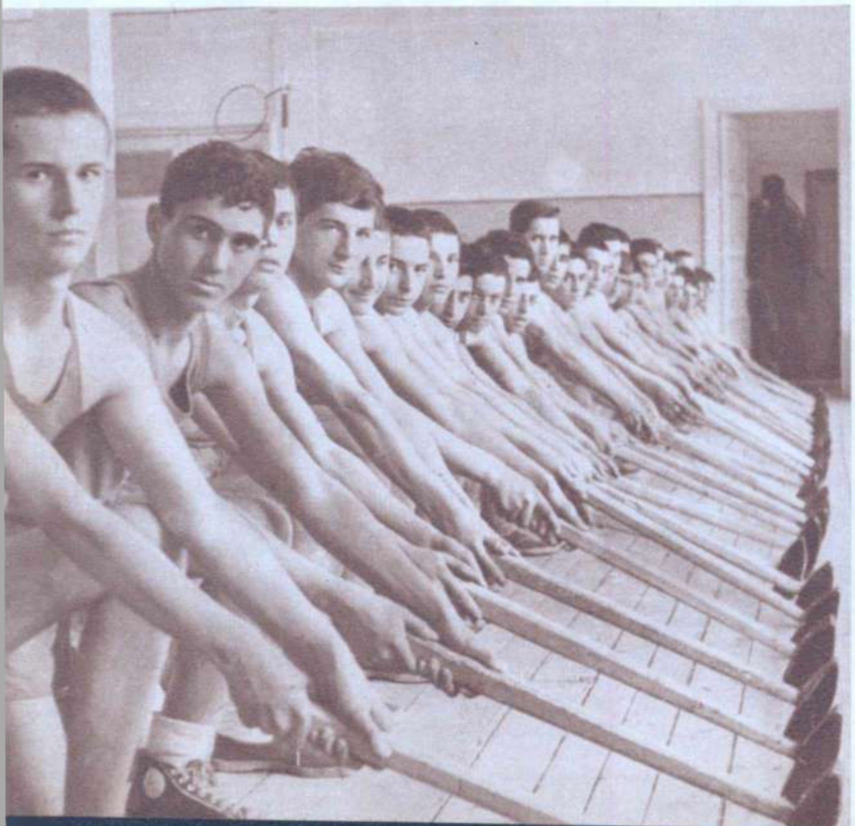
Acești performeri și-au început ascensiunea de pe treptele sportului de masă. Campionatul asociației, crosurile, concursurile cultural-sportive și ambiția de a cuceri insigna de polisportiv (la data vizitei noastre erau 557 de purtători și 270 viitori purtători, restanțieri) le-au fost elevilor, viitori mineri, foarte buni... antrenori și selecționeri.

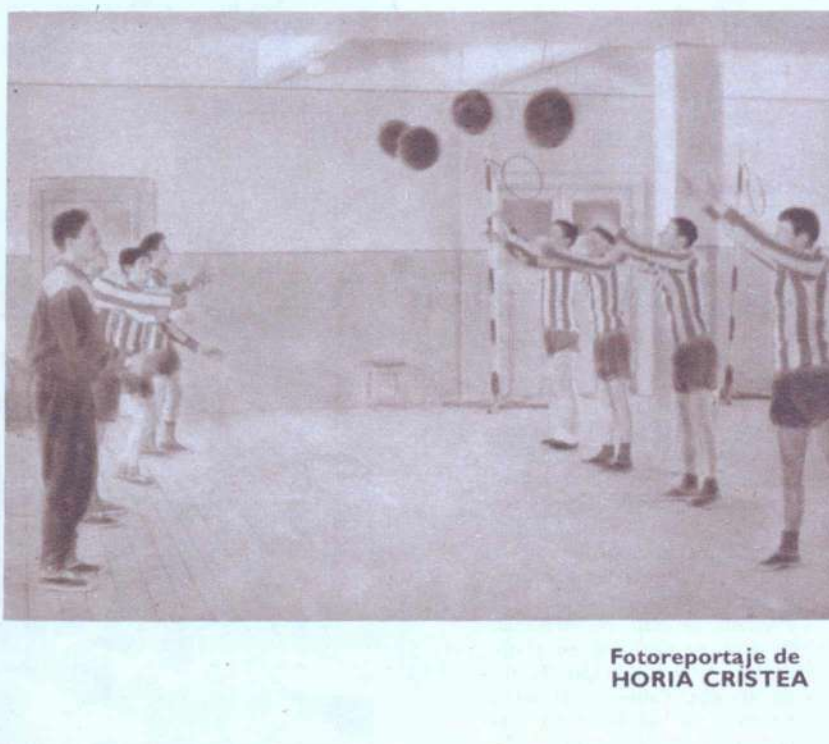
Ultimele însemnări se referă la baza materială. Sălii de gimnastică a cărei recuzită este completă (găsești tot ce vrei și de bună calitate), i se adaugă și realizările din aer liber: o pistă de 100 m și alta circulară de 250 m, două gropi pentru sărituri, două terenuri de volei, unul de handbal și un altul de tenis de cîmp.

Cele văzute și aici, la Lupeni, ne-au confirmat bunele păreri despre perspectivele sportului hunedorean.

Ne încheiem itinerariul cu un...

P.S. Probabil că la conferința regională pentru dare de seamă și alegeri Școala profesională minieră Lupeni va cere, prin reprezentantul său, să se consemneze în darea de seamă sau în procesul verbal că «în fiecare dimineață toți elevii fac gimnastică de înviorare, iar în timpul pauzelor din programul profesional — gimnastică adecvată, sub conducerea unor instructori recrutați tot din rîndurile elevilor».

Fotoreportaje de
HORIA CRISTEA

Larma de pe dealul Melcilor

Comuna Păuleni din raionul Miercurea Ciuc cuprinde trei sate: Șoimeni, Delnița și Păuleni. Sate de oameni gospodari, cu case mari, frumoase, pe care iarna le-a îmbrăcat grijulie în căciuli țuguiete de omăt, cu pene sure, stufoase, de fum.

În comună există o cooperativă agricolă de producție, iar pe lîngă cooperativă funcționează asociația sportivă Recolta — Păuleni. Iată-ne așadar ajunși la subiectul care ne interesează: sportul. În aceste zile, la Păuleni, sportul face să răsune ulițele celor trei sate de larma schiorilor și să se rostogolească de pe dealul Melcilor, pînă jos în vale, corul rîsetelor și voia bună a puzderiei de amatori pentru năstrușnicul săniuș. Sporturi preferate — cele de sezon. Începînd cu luna ghioceilor, altele le vor lua locul. De pildă, ciclismul, fotbalul, halterele, luptele, tenisul de masă și tirul. Toate acestea au însămînțat ogorul de unde, sătenii celor trei sate culeg neîntrerupt bogate roade de sănătate.

Și nu se poate spune că sutelor de săteni ai comunei amintite sportul nu le-a adus și satisfacții de natură să le compenseze eforturile. Anul trecut, de pildă, la Tîrnăveni echipa de lupte a asociației a ocupat primul loc la faza regională a «Cupei agriculturii», iar recent, la «Cupa 30 Decembrie», echipa de ștafetă combinată (schi fond, tir și orientare turistică) s-a clasat pe locul trei — din 12 echipe participante — reușind să întreacă formații considerate ca deosebit de puternice. Dar sportivii asociației au obținut rezultate remarcabile și la întrecerile spartachiadelor. La cea de iarnă, de exemplu, în curs de desfășurare, la Păuleni s-a realizat un record de participare: 218 tineri la săniuș, 130 la schi, 28 la sărituri de la trambulină. Da, nu este nici o greșeală. Consiliul asociației sportive Recolta-Păuleni a inclus, printre ramurile sportive așa numite clasice ale Spartachiadei de iarnă și săriturile pe schiuri, de la trambulină. Tineretul comunei s-a dovedit că este pe cît de puternic, pe atît de curajos. De altfel, așa se explică cum numărul luptătorilor, al schiorilor și al săritorilor de la trambulină al asociației crește an de an într-un ritm susținut.

În ultima parte a lunii ianuarie, la asociația sportivă Recolta-Păuleni a avut loc adunarea pentru dare de seamă și alegeri. În aplauzele membrilor asociației, Adolf Antal a fost reales secretarul asociației. Cine este Adolf Antal? Profesorul de matematică al Școlii generale, inimos activist sportiv voluntar, unul din principalii animatori sportivi ai comunei Păuleni.

După cîteva zile de la evenimentul de seamă trăit de sportivii asociației (alegerile), l-am întîlnit pe Adolf Antal la poalele dealului Melcilor, printre zeci și zeci de schiori și aproximativ 100 de concurenți la probele de săniuș. Făcea parte din comitetul de organizare a întrecerilor Spartachiadei de iarnă. De data aceasta, la frumoasa manifestare sportivă, asociația Recolta avea invitate, în schimb de experiență, și cîteva grupe de sportivi aparținînd asociației Stăruința, din comuna învecinată, Șumuleu. Un spirit organizatoric deosebit a determinat ca toate coborîrile cu schiurile și săniuțele, ca și săriturile de la trambulină, să se desfășoare în lanț, fără pauze inutile, într-o ordine și o disciplină cărora nu le puteai găsi reproș. Asistînd la această reușită sărbătoare sportivă a zăpezii, ne-am dat seama de ce profesorul de matematică Adolf Antal a fost reales, cu atîta entuziasm, să conducă în continuare destinele asociației sportive a sătenilor din Păuleni, Șoimeni și Delnița.

G. ȘTEFĂNESCU

ÎN FOTOGRAFII: Aspecte de la întrecerile de săniuș, schi și sărituri de la trambulină ale tinerilor sportivi de la Recolta-Păuleni.

CA MÎNJII PE PAJIȘTE

La Miercurea Ciuc tot tineretul patinează. Începînd cu copiii. De la 3—4 ani îi vezi lunecînd pe patine și, curios, ai impresia că pe gheață puștii sînt mult mai dezinvolți decît în afara ei. Zilnic, pe pista de patinaj viteză din centrul orașului, sute și sute de copii, băieți și fete, zburdă ca mînjii pe pajiște. Cu puțin timp în urmă, centrul de inițiere în patinaj din Miercurea Ciuc a organizat un concurs rezervat viitorilor hocheiști și campioni artistici, la care au răspuns prezent **219 concurenți**. De la această importantă întrecere am cules imaginea alăturată, pe care o publicăm cu mențiunea: **felicitări cîștigătorilor concursului (Gavril Cioti, Eva Molnar, Iosif Gal, Toma Sprentz etc), precum și organizatorilor lui.**

RUGBI
CAMPIONATUL 1967

BUN
ÎN C

AGRONOMIA CLUJ

După numai un an de absență, iată-
nou în categoria A. Este o frumoas
perseverentă și conștiincioasă pe ca
ani, in orașul de pe Someș, antren
și elevii săi. Toți iubitorii balonulu
bucură sincer de faptul că acest sim, de agreabil, atît de constructiv, care a dat echipei naționale pe Demian, Căliman, Cordoș ș.a. a revenit în mijlocul elitei rugbistice. De data aceasta cu o echipă mult întinerită, dar care de pe acum promite mult, după principiul că *«valoarea nu așteaptă numărul anilor!»*.

ALEX. ȘTEFU, Aurel Bălan, Cornel Cincora, ION MUREȘAN, Dumitru Popescu și Gheorghe Pleșa. Lipsesc din fotografie VICTOR IUREȘ, SZOMBOR TERBÖCZI și NICOLAE CORDOȘ. (Rugbiștii subliniați au mai jucat în categoria A.)

RAPID BUCUREȘTI

De la retrogradarea în anul 1961 a echipei sale de rugbi, puternicul club bucureștean Rapid reușește de abia acum să-și trimită din nou reprezentanții în prima categorie. E drept, în fiecare an, în B (în 1962, 1963, 1964, 1965 și 1966), rapidiștii au cîștigat detașat seria echipelor bucureștene, dar tot în fiecare an ei au pierdut meciurile de baraj în fața unor formații provinciale mai dîrze. Acum, XV-le rapidist, care a înregistrat între timp frumoase succese atît în țară, cît și în turneele anuale întreprinse în R.D. Germană și Cehoslovacia, s-a rodat și prezintă un lot mai omogen, bun cunoscător al principiilor jocului de rugbi. Printr-o rapidă și permanentă mișcare în teren, feroviarii speră să compenseze lipsa de greutate a echipei lor și experiența superioară a adversarilor și să aibă în viitorul campionat o comportare meritorie.

În fotografie, lotul rapidiștilor. Sus, de la stînga la dreapta: antrenorul ANTON GROMAN, MIHAI MANOLE, Ghiță Marian, DUMITRU BACĂ, ION MIHAI, Laurențiu Bruckner, Petre Lăzărescu, Ilie Vlaicu, ION IOSIF, NICOLAE MILEA, HELMUTH BIDNER, Ion Dogaru, MIHAI NACA, Alex. Marincel, ȘERBAN PAVELESCU, MARIN MARINESCU și antrenorul principal GHEORGHE PÎRCĂLĂBESCU. Jos: MIHAI TRANDAFIRESCU, NICOLAE CIULIAN, VICTOR GEORGESCU, ION FLOAREA, MARIN BOSTAN, Petre Rujoiu, Mihai Cezar, Iulian Chicîu, DORU PAVEL, Iordache Gheițu, Adrian Nicolescu, Ștefan Stanciu și Mihai Toma. Lipsesc din fotografie ALEXANDRU STANCIU, Alexandru Atanasiu, MIHAI IOANOVICI și DUMITRU MARINESCU.

POȘTA REDACȚIEI

LENUȚA MĂRGINEANU — Cluj. Ne întrebați care a fost cel mai bun fotbalist al anului trecut — **Ion Pîrcălab** (ancheta revistei SPORT) sau **Nicolae Dobrin** (ancheta revistei FOTBAL)? Noi susținem că rezultatul publicat de noi este mai just. În plus, după cum ne scrieți, vă avem... aliată și pe dumneavoastră. Așa că, fără... îndoială, dreptatea este de partea noastră!

GHEORGHE TOMULEȚ — Roman. 1) Halterofilului Gheorghe Teleman îi puteți scrie pe adresa clubului său, Dinamo București, Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 43. 2) Nu sîntem în măsură să vă spunem dacă revista poloneză «Sportul pentru toți» tratează și problemele de care amintiți. 3) Adresa editurii U.C.F.S. este următoarea: București, Str. Vasile Conta nr. 16.

MATHLENA BLINDĂRĂU — Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej. 1) Cel mai bun sportiv român al anului 1966, Aurel Vernescu, s-a născut în București la 23 ianuarie 1939. 2) Recordul mondial feminin la aruncarea discului este de 59,70 m și aparține sportivei sovietice Tamara Press. 3) Fostul boxer Dănilă Done, campion republican la categoria semiușoară în anul 1957, a abandonat de cîțiva ani activitatea competițională.

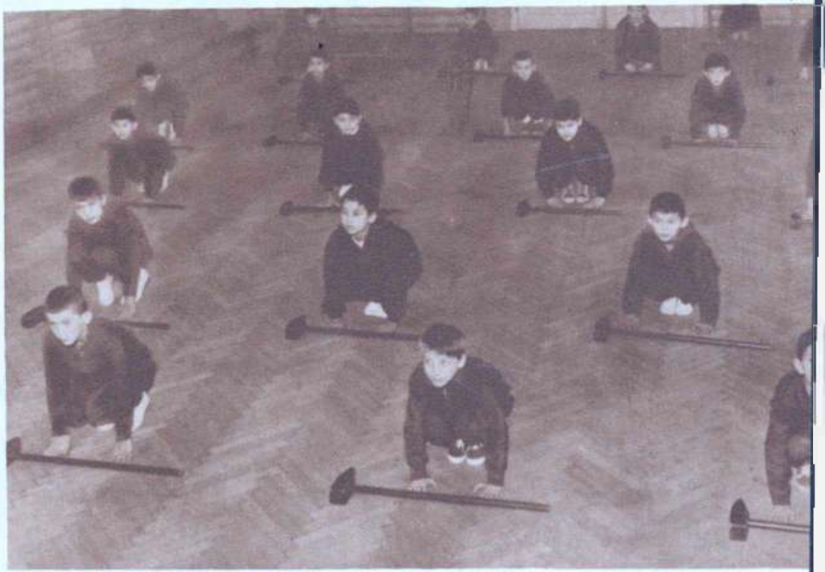
GHEORGHE RADA — Alba Iulia. Fotbaliștii militari au cîștigat pentru prima dată titlul de campioni ai țării în anul 1951. Pe atunci, echipa se numea C.C.A. și avea următoarea formație de bază: Voinescu — Zavoda II, Apolzan, Rodeanu — Balint, Bone — Moldovan, Roman, Drăgan, Zavoda I, Bădeanțu.

CONSTANTIN ANTONIE — București. Iată antrenorii care se ocupă de fotbaliștii juniori la cluburile Steaua, Rapid, Dinamo și Progresul. **Steaua** — Voinescu, Apolzan, Zavoda și Catană. **Rapid** — Socec, Cristescu și Costea. **Dinamo** — Steinbach, Stănculescu și Timer. **Progresul** — Ozon, Caricaș, Gorgorin și Kluge. După cum se vede, aveți de unde alege...

EMIL ȘTEFĂNUICĂ — Com. Maglavit. Dorința exprimată în scrisoarea trimisă redacției noastre nu vi-o poate satisface decît fotbalistul pe care îl apreciați atît de mult, Gheorghe Constantin de la «Steaua». Acestuia îi puteți scrie pe adresa clubului său: Calea Plevnei nr. 114, București.

AURELIA DOGARU — Timișoara. 1) La Jocurile Olimpice din antichitate femeile nu erau admise la întreceri. Nici la J.O. moderne nu au existat probe feminine la absolut toate edițiile. Prima prezență feminină a fost înregistrată la J.O. de la Paris (1900), iar cea dintîi medaliată olimpică a fost sportiva engleză C. Cooper, cîștigătoarea probei de simplu femei la tenis. 2) Aruncătoarea de disc Olimpia Cataramă s-a născut la Cîmpulung Muscel, la 25 octombrie 1940, iar campioana olimpică la aruncarea suliței, Mihaela Peneș, s-a născut în București la 22 iulie 1947.

Bindea va juca mereu

În fața noastră fumegă ușor două ceșcuțe cu cafea. Maestrul emerit al sportului ALBIN MORARIU privește stînjenit, ca un copil care a făcut o șotie.

— De zece ani n-am băut cafea într-o cafenea sau, cum îi spunem azi,«bar de zi» — **spune el.** Îmi place cafeaua, beau din cînd în cînd, dar numai acasă. Mă «doare» cînd văd cum destui tineri stau ore în șir în fum, îmbîcseală și lenevie. Au schimbat terenul de sport cu masa plină cu... scrumiere, iar sportul, ca atare, cu cafeaua și coniacul. Nu-i așa că am dreptate?

— Ai, dar nu trebuie să te neliniștești. E un... val, o modă, care va trece în arhivă la vremea ei.

— Da, dar cei mai frumoși ani, de care au nevoie inima și mintea, sînt încredințați cafelei îndelung sorbite, lîncezelii. Trist este că atunci cînd cei în cauză vor căuta să redescopere vîrsta și viața cu farmecul și inedltul stadioanelor, vor fi despărțiți de grilajul — mai rece și mai dur decît cel din fier — al anilor dăruiți fatal visării searbăde în mijlocul rotogoalelor de fum.

...Îmi amintesc acum, cînd stăm de vorbă, iar afară ninge cu fulgi mari și rari, somnolent și tăcut, ca-n poveștile iernilor de demult, că în ultima zi a lui august 1965 Albin Morariu îmi povestea:

«Ieri a fost ziua mea. Am împlinit 60 de ani. M-am dus la sală, am făcut o ușoară încălzire — antrenorii și gimnaștii lucrau — și am executat un stînd în mîini la inele. A fost cel mai frumos cadou de ziua mea».

Albin Morariu îmi întrerupe aducerile aminte:

— La ce te gîndești?

— La «cadoul» de ziua dumitale. Mai ții minte?!

— Vezi, eu am avut o mare pasiune, o mare dragoste, pe care am îmbrățișat-o de copil și tot de atunci am făcut legămînt să n-o înșel niciodată. Această dragoste a fost sportul. Pentru mine, sport înseamnă VIAȚĂ. Cînd nu voi mai putea face un «stînd în mîini» pe saltea sau la inele, voi ști că încep să îmbătrînesc, că mi se apropie sfîrșitul...

Te-ai întrebat vreodată ce este sportul? E tinerețe, sănătate, curaj, dragoste, entuziasm, cinste, modestie, voință. Reține această egalitate matematică: sport = viață. Toate astea le-am învățat de la un mare om de știință și un mare om: doctorul Iuliu Hațieganu. În anii 1930—1932, el, cu academicienii de azi Aurel Moga și Grigore Benetatto, cu doctorul Tiberiu Spîrchez, membru corespondent al Academiei, au venit în parcul sportiv Victor Babeș și au făcut sport, în mod constant și organizat, pentru ca să înțeleagă mai bine acest fenomen social care ne însoțește toată viața. De fapt, spunînd «toată viața», am și ajuns la ideea care mă chinuie de ani de zile: educația fizică trebuie să înceapă în clasa I, cu profesor de specialitate.

•

Am privit și comentat fotografiile alăturate, care se vor o pledoarie pentru ideea maestrului emerit Albin Morariu.

— În anul școlar 1965—1966 am lucrat voluntar cu două clase: a II-a și a IV-a de la Liceul «Nicolae Bălcescu» din Cluj. (Vreau să mulțumesc pe această cale directorilor Vasile Brînzei și Ioan Pivaru, profesoarelor Vera Pavlenco și Silvia Mureșan și învățătoarelor respective pentru înțelegerea și sprijinul acordat). Anul acesta lucrez cu patru clase. Fac mișcări de ordine, gimnastică, sărituri, piramide și jocuri, adică ore de educație fizică obișnuite. N-are nimeni idee ce ușor se lucrează cu copiii, mai bine-zis ce repede prind și ce corect execută. **(Albin Morariu e pensionar, dar face totul pentru sport, pentru tinerețe, pentru marea dragoste a vieții lui).**

— Știi ce înseamnă să începi educația fizică abia în clasa a V-a? Ca să înțelegi, îți dau un exemplu: este exact cum ai încerca să înveți elevul să citească în școala primară și abia din clasa a V-a să-l înveți să scrie. Educația fizică e un mijloc de exprimare a îndemînării, priceperii, voinței și curajului elevului și de dezvoltare a acestor calități. Se pune atunci întrebarea: de ce să pierdem primii patru ani, cînd putem dezvolta admirabil exprimarea completă și complexă a personalității elevului și cu ajutorul exercițiilor fizice? Nu vreau să conving pe nimeni prin cuvinte. Ceea ce pot să fac e să invit la sală, să vadă, să se convingă. Aș propune o discuție largă pe această temă cu specialiști și nespecialiști.

...Ne împărtășim gînduri, impresii, amintiri. Lîngă omul acesta, de o agerime neobișnuită pentru vîrsta lui, nu te poți plictisi niciodată.

— Știi, la sfîrșitul orelor fac puțin fotbal cu copiii: «am» echipe (Universitatea și Rapid) și pe toți marii fotbaliști de ieri și de azi. Unul din ei, elev în clasa a II-a, mi-a spus: **«Vreau să mă întăresc, să fiu tare și să ajung un fotbalist ca Bindea!»** Auzise și el de Bindea, marea vedetă a Clujului... Mai tîrziu, în altă dimineață, m-a întrebat foarte abătut dacă este adevărat că Bindea nu mai joacă. I-am spus: «Măi copile, să știi că Bindea va juca mereu... E nemuritor... Dar ca să ajungă «nemuritor», a început cu «drepți, la stînga și la dreapta». Sau, altfel spus, cu ordine, seriozitate, disciplină...

Am ieșit. Ningea liniștit. Înainte de a ne despărți, Albin Morariu m-a întrebat:

— Ia, spune-mi: ce anotimp îți place mai mult?

— Primăvara.

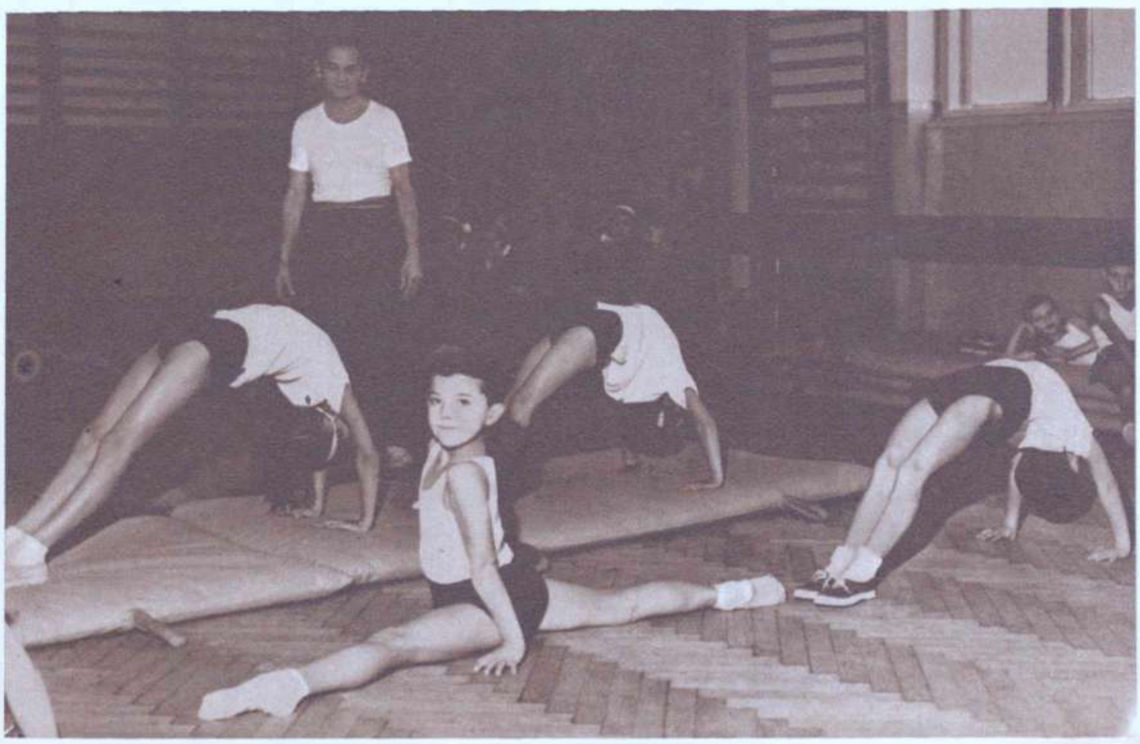
— Vrei să vezi un colț de primăvară?!

Am răspuns afirmativ, surprins și mirat.

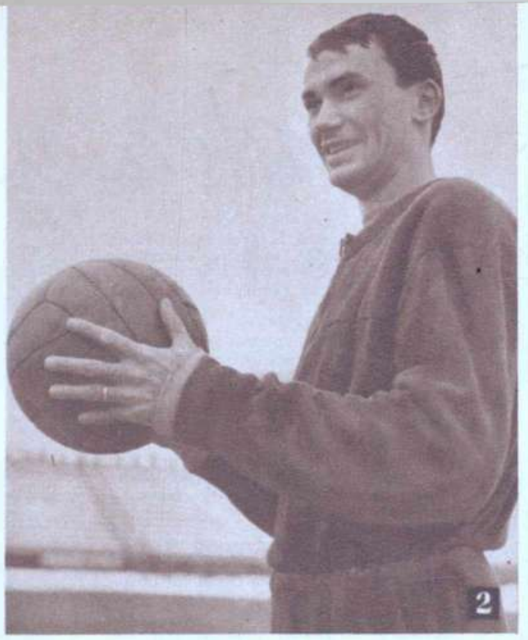
— Vino vineri dimineață la sală. Am oră cu clasa I. Vino să vezi un colț de primăvară și să înțelegi de ce e păcat să aștepți să ...vină clasa a cincea...

Viorel CACOVEANU

Fotografiile: R. WAGNER

În fotografii:
1. Tinerețea Petrolului (Cernăianu — Oprișan (în stînga) și Dincută).
2. Badea: «Tot eu voi fi placa turnată a «Naționalei».
3. Pahontu, cel mai tînăr «bătrîn» al categoriei A.
4. Mocanu, expresie a dîrzeniei, vrea să redevină titularul echipei naționale.
5. Ionescu sau Sfetcu?
6. Roman așteaptă cu înfrigurare startul consacrării sale.

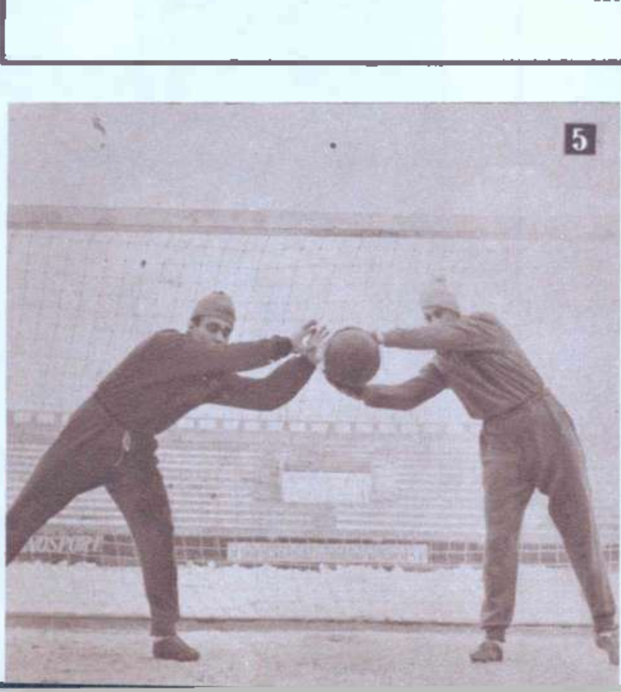
MARELE DUEL A

9. P E T R O L U L   11   5   2   4   12—10   12

PETROLUL ANUNȚĂ ACHIZIȚII... SENZAȚIONALE

— *Ce spui de aceste 12 puncte?*
Antrenorul Constantin Cernăianu zîmbește:
— Pot deveni 13, 14, 15, 16...
— *Deci, optimism.*
— Mai mult ca oricînd.
— *?!*
— Cînd mi-am... permis să spun că am putea elimina pe Liverpool, am întîlnit zîmbete. Și totuși, am fost la un pas. Amintirea lui Thompson și compania nu-mi dă pace. Astăzi îmi spun că n-am cutezat destul. Așa ceva n-o să se mai întîmple.
— *Cum stai cu echipa?*
— Am adunat-o, în sfîrșit. S-au întors «olimpicii». S-au vindecat Dridea, Mocanu, Roman. Am mare încredere în Roman. Anul trecut, cînd își «dăduse drumul», s-a produs accidentul. Sper să nu-l fi traumatizat sufletește.
— *Cum stai cu lotul?*
— Cîteva achiziții... senzaționale.
— *?!*
— Anița, Chirilă, Dragnea, Mereuță.
— *Senzaționale?*
— Acesta este «senzaționalul» curent al Petrolului. Așa e la noi, la Petrolul. «Cumpărăm» mobilă modestă, și pînă la urmă ne dăm seama că e... stil. Notează, te rog, că primii trei sînt de la juniorii noștri. Singurul care vine de departe e Mereuță.
— *De unde?*
— De la... Sinaia.
— *Bună. Ce fac băieții? Ce face Mișu Ionescu?*
— Așteaptă a treia cupă a revistei SPORT p titlul de cel mai bun portar al anului.
— *Ce fac ceilalți?*
— Pahonțu atacă al șaisprezecelea an la Petr Mocanu fierbe la gîndul că a «scăpat» cîteva tri ale echipei naționale... Iuhas și-a gresat articulaț Dragomir se pregătește să fie pe tot terenul și, ca destăinui un secret, scrie versuri...
— *?!*
— A și pus pe hîrtie o... încercare dramati versuri: «Mihai Viteazul»...
— *Dridea?*
— N-a renunțat la gîndul că îl despart puține g de locul întîi în clasamentul general al golghete campionatului de-a lungul anilor.
— *Badea?*
— I-a plăcut mult Bobby Charlton.
— *Și va încerca...*
— Bineînțeles, să joace în stilul lui.
— *Moldoveanu?*
— Sper să nu considere cele două goluri în po lui Penarol drept o culme a carierei lui sportive.
— *Ce fac tinerii?*
— Repetă gîndul că Dridea, Badea, Florea și ceilalți au fost și ei tineri.
— *Ce pronostic îmi dai pentru campionat?*
— Dacă facem patru puncte în cele două resta mergem la titlu.
— *Și dacă nu?*
— Mergem tot la titlu.
— *Succes, Costică!*

Fotoreportaje de
IOAN CHIRILĂ şi
PAUL ROMOŞAN

VANPREMIEREI...

4.	FARUL	11	5	4	2	19—14	14

Deşi, după cum se vede din această înşiruire de ifre, Farul ocupă abia locul patru în clasament, ele două restanţe îi conferă o virtualitate pe care onstănţenii n-au avut-o niciodată: *titlul de lider upă prima jumătate a campionatului*, în ziua de 9 februarie, data cuplajului de avanpremieră Steaua-Farul şi Rapid-Petrolul), după restanţa de a Constanţa cu Petrolul.

Fără îndoială că Farul are un potenţial superior celui din anii trecuţi. Linia de profunzime Koszka-Manolache—Iancu îi asigură o eficacitate sporită n toate compartimentele. Dar acesta nu este sin-gurul *atu* al constănţenilor. Jocul variat şi inteli-

FARUL ŞI CALUL SĂU TROIAN

gent al recent «renăscutului» Mircea Georgescu, valoarea crescîndă a lui Dumbravă, sobrietatea lui Tilvescu, incercările curajoase ale lui Mareş de a suplini plecarea lui Costin, jocul din ce în ce mai modern al lui Pleşa, duelul Zamfir-Ologu pentru postul de extrem dreapta, recomandaţia călduroasă pe care antrenorul Vintilă Mărdărăscu o face pentru Tufan colegilor săi de la lot Ilie Oană şi Ştefan Covaci, în sfîrşit — fineţea deosebită a lui Kallo — sînt toate atribute care vin să armeze «axul planetar» Koszka-Manolache-Iancu.

Acesta este, în general, Farul de toamnă. Dar, numele pe care le-am pomenit nu sînt singurele speranţe ale «marinarilor». *Noul val*, reprezentat prin Caraman, Antonescu, Biliboacă, Etem şi alţii este oricînd gata să se lanseze în campania de primăvară, care începe peste cîteva zile, în plin februarie, pe stadionul de pe malul mării, cînd cristalele de zăpadă continuă să stăpînească peste împărăţia celor de cuarţ.

Întreagă Constanţa e în aşteptarea titlului de lider pentru echipa sa favorită. Suporterii Farului contează pe cele două puncte cu Petrolul şi le cer favoriţilor lor un singur punct, la Bucureşti, cu Steaua. Calculul e simplu, dar perspectivele sînt ceva mai complexe.

Care este forţa reală a Farului?

Despre masivitatea echipei constănţene s-a mai scris. În ultima vreme i se adaugă o doză de supleţe materializată prin punctele obţinute şi în deplasare.

Avem impresia, însă, că în acest sezon Farul va avea de partea sa o armă redutabilă: relaxarea. De ce? Pentru că Farul are în plan doar locul 7 în clasamentul final. Trebuie să recunoaştem că acest loc 7 este un veritabil «cal troian» în tabăra «celorlalţi 13».

Un «cal troian» pe care l-au înlesnit de minune cele două restanţe.

Cerînd scuzele de rigoare suporterilor constănţeni pentru această divulgare a secretului lor îndelung pregătit, urăm succes simpaticei echipe de pe malul mării.

ÎN FOTOGRAFII:

1. Mamaia doarme, dar cei care visează, privind spre stadion, sînt antrenorul Mărdărăscu şi trio-ul său de şoc Tufan-Iancu-Kallo.
2. Mircea Georgescu şi Koszka, doi jucători care şi-au regăsit cadenţa.
3. Doi tineri din «noul val»: Caraman şi Antonescu.
4. Farul la minus 7 grade. În picioare: antrenorul Mărdărăscu, M. Georgescu, Antonescu, Mareş, Koszka, Manciu, Utu, Tilvescu, Manolache, Pleşa, Dumbravă, antrenorul Comăniţă. Jos: Ologu, Kallo, Iancu, Caraman, Zamfir, Tufan.

ECHIPE DIN CATEGORIA B

CHIMIA-Suceava

Sus, de la stinga spre dreapta: Iosif BELIZNA (extrem stinga, 18 ani, 1,70 m, 65 kg), Dumitru BORCAU (mijlocaş st., 23, 1,75 m, 75 kg), Constantin GHEGHE (fundaş central, căpitanul echipei, 28, 1,80 m, 76 kg), Eugen PETCU (portar, 24, 1,85 m, 84 kg), Vasile MĂRCULESCU (f.c., 27, 1,77 m, 71 kg), Gheorghe BUZATU (e.dr., 29, 1,74 m, 63 kg), Nicolae ANTON (m.dr., 27, 1,79 m, 74 kg), Ştefan STERE (f.st., 29, 1,72 m, 70 kg), Valeriu NEAGU (antrenorul echipei).

Jos, aceeaşi ordine: Mihai VICOVAN (m.-f., 25, 1,74 m, 72 kg), Ioan TUDOR (e.dr., 22, 1,70 m, 70 kg), Octavian NEDELCU (f.dr., 26, 1,67 m, 64 kg), Corneliu GAVRILĂ (inaintaş central, 25, 1,68 m, 61 kg), Gheorghe ARHIRE (f.st., 27, 1,67 m, 64 kg), Marin NICOLAU (e.st., 27, 1,62 m, 64 kg), Nicolae PAVEL (m.dr., 25, 1,72 m, 72 kg), Mihai TEODOSIU (i.c., 1,71 m, 66 kg).

Din fotografie lipsesc Andrei SIDAC (portar, 26, 1,82 m, 75 kg) şi Aristide ROŞU (m.dr., 20, 1,68 m, 65 kg).

Echipa standard: SIDAC (PETCU) — NEDELCU, GHEGHE, MĂRCULESCU, STERE — PAVEL (ANTON), BORCĂU — BUZATU, TEODOSIU, GAVRILĂ, NICOLAU.

Punctul forte al Chimiei Suceava il constituie portarii şi cei patru fundaşi: 13—6—5—2—10—7—17 puncte. De menţionat că cei mai eficaci in trasul la poartă nu sint inaintaşii, ci fundaşul Gheghe şi mijlocaşul Anton (fiecare-autor a cite două goluri); celelalte şase goluri au fost inscrise de Mărculescu (f.), Borcău (m.), Buzatu, Tudor, Gavrilă, Nicolau (inaintaşi).

Foto: Paul ROMOŞAN

CRIŞUL-Oradea

În picioare, de la stinga la dreapta: antrenorul Petre RĂDULESCU; Paul POPOVICI, fundaş stinga, 19 ani, 1,76 m, 75 kg; Ioan TOMEŞ, extrem dreapta, 26 ani, 1,75 m, 70 kg; Jenö POJONI, fundaş central stinga, 25 ani, 1,81 m, 74 kg; Ion KATONA, portar, 18 ani, 1,82 m, 80 kg; Vasile CASONI, portar, 21 ani, 1,83 m, 75 kg; Ştefan BALOGH, fundaş dreapta, 23 ani, 1,75 m, 72 kg; Eugen NAGHI I, mijlocaş dreapta, 23 ani, 1,71 m, 68 kg; Dragoş COJOCARU, mijlocaş stinga, 23 ani, 1,74 m, 66 kg; Ladislau VLAD—antrenor secund.

Jos: Arpad SZÜCS, extrem dreapta, 24 ani, 1,72 m, 73 kg; Alexandru NAGHI, inaintaş central, 21 ani, 1,72 m, 69 kg; Ştefan HARŞAN I, inaintaş central, 25 ani, 1,76 m, 72 kg; Gheorghe DAMIAN, mijlocaş dreapta, 24 ani, 1,68 m, 65 kg; Alexandru IACOB, mijlocaş stinga, 26 ani, 1,69 m, 67 kg; Ion MUREŞAN II, extrem stinga, 23 ani, 1,74 m, 71 kg; Sigismund SZAKACS, inaintaş central, 27 ani, 1,68 m, 68 kg.

Lipsesc din fotografie: Ioan LUCACI, fundaş central; Francisc LEVAI, mijlocaş dreapta; Ştefan SERFOZO, fundaş dreapta şi Elemer COCIŞ, extremă stinga.

Echipa obişnuită: V. CASONI — ŞT. BALOGH, I. LUCACI, J. POJONI, P. POPOVICI — GH. DAMIAN, A. IACOB — A. SZUCS, AL. NAGHI, ŞT. HARŞAN I, I. MUREŞAN II.

O echipă tinără (media de virstă 22 ani şi 4 luni), cu multă putere de luptă.

Foto: Aurel NEAGU

nunweiller III

Povestea noastră

În '47, primăvara, s-a dus vestea în Obor că pe «Unirea» se vor alege fotbaliști. Nu mai trebuie să vă spun că noi trei (n.r. Nunweiller II, III și IV) eram printre primii. Antrenorul Dincă Schileru era pus să te trimită... în rai sau în iad. Nea Dincă ne-a pus să jucăm, dar nu de-a valma, ci pe echipe. Zicea că fotbalul e sport colectiv și că jucătorul se simte și după felul cum se înțelege cu tovarășii săi.

Au luat startul vreo 14 echipe. Noi trei eram la «Iancului», îl aveam și pe Costea, cel care avea să joace mai tîrziu la Progresul, și, bineînțeles pe «Ben Barek», vechiul meu rival. «Pop de Băsești» îl avea pe «grecu» Eftimie și pe Nițulescu, ieri fotbalist, astăzi cîntăreț de muzică ușoară.

Din nefericire, echipa noastră a pierdut după al doilea tur. Și astfel nu ni s-au mai dat «tichete» de intrare. Urma să venim abia în ultima zi, ca să aflăm rezultatul. Noi, însă,, nu ne-am împăcat cu treaba asta și am «forțat» trecerea peste gardul dinspre Gara de Est, ca să vedem, cu lacrimi în ochi, cum cei de la «Heliade», pe care îi «snopisem» de atîtea ori, ciștigau finala.

Și a venit ziua judecății din urmă. Nu prea aveam speranțe. Nea Dincă a ales opt jucători de la «Heliade». Apoi, cînd a început să întoarcă hîrtiile spre «Iancului», inima mea s-a oprit din mers, dar asta s-a întîmplat numai vreo cîteva secunde, pentru că imediat să alerge ca nebună: eram aleși toți trei!

Față de cei opt de pe «Heliade», «Iancului» a dat numai șase — afară de noi au mai fost aleși Costea, Constantinescu, viitorul stoper la Dinamo, și «Ben Barek» — dar în timp ce toți «heliazii» s-au pierdut pe drum, patru din noi (minus Mitică — n.r. Nunweiller II — și «Ben Barek») aveam să jucăm în A. Mitică și «Ben Barek» au ajuns și ei în B, «sfințind» maidanul de pe Corăbeasca.

VENUS, VIA CONSTANTIN

Și totuși visul nostru de mărire, pe Unirea, a durat foarte puțin. În toamnă, «centrul» de pitici al Unirii s-a desfăcut. Ne-a fost greu; începusem să dăm de gustul tricoului, dar n-am avut încotro.

Bineînțeles, însă, că n-am părăsit mingea nici măcar o zi. Am continuat în «plantația de duzi». Într-o seară ne oprește Constantin (n. r. actualul maestru emerit), pe care îl intîlneam mereu, lingă casă, la «capul sătucului», și ne spune: «Măi, puștilor! Eu zic să vă duc pe toți la Venus. Aici, în Obor, nu mai e rost». (Gică Constantin jucase pînă atunci la juniorii Unirii, împreună cu Fane Coidum, antrenorul de azi al Jiului, și-și făcuse un nume printre copiii Oborului).

Așa am ajuns la Venus. Am fost primiți în trei feluri. Peretz, jucătorul, s-a pornit să rîdă de picioarele noastre nu prea drepte și să ne întrebe dacă putem să stăm în picioare cînd vîntul începe să adie ceva mai tare. «Bătrînul» Humis, fără să se entuziasmeze prea mult, ne-a spus să rămînem. Cel mai bucuros a fost «nea Papalică» — Macri (n. r. un vechi și constant «mecena» al copiilor fotbaliști), care a spus doar cîteva cuvinte: «Dacă voi ați venit după minge tocmai din Obor, asta înseamnă mult. Restul o să vedem noi».

BISCUIȚII DE LA PAPALICĂ MACRI

La Venus (care nu mai era de fapt Venus, ci Progresul UCB) Papalică Macri, cît era el de nefotbalist, ne-a învățat cel mai mult. De la Humis am învățat să dăm cu capul. El spunea că cel mai talentat dintre noi e Lică. Așa spun toții jucătorii mari cînd văd un copil driblind.

Între timp eu m-am mai întărit, ca să-i fac inimă rea lui «nea Peretz», și am început să joc de două ori pe zi. Dimineața la «pitici», iar după amiază la juniori. Poate că nu era bine, dar altfel nu se putea: îmi plăcea mingea... aș fi jucat și noaptea, la lumina becurilor de pe Venus. Mulți spuneau că am să-mi dau duhul, dar eu mergeam înainte. Mă încuraja un singur om: nea Papalică Macri. Spunea că adevărații jucători se aleg numai dintre «nebunii» care nu țin seama de ore. Și nea Papalică nu era doar omul vorbelor. Mă ajuta cum putea și el. Îmi strecura cîțiva biscuiți în buzunar, îmi dădea bani de la el, pentru tramvai și chiar pentru cîte un film. Ce mult m-au ajutat biscuiții lui nea Papalică!...

Din perioada de juniorat de la Progresul UCB îmi aduc aminte de un meci cu Rapid, în '48, pe stadionul Republicii. Am pierdut cu 2—0. A fost primul meu meci împotriva Rapidului. De-atunci am jucat aproape o sută...

(II) Partea intîi a povestirii fraților Nunweiller a pornit de la Piatra Neamț, orașul primilor ani ai copilăriei, și a poposit la București, în Obor, cînd primii patru frați Nunweiller au început să gonească mingea pe «Copacabana» Oborului — maidanul Corăbeasca. Primul capitol se încheie cu descoperirea «zeului» Ozon de către «piticii» Nunweiller, care au încheiat în ziua aceea perioada fotbalului fără tricou...

30 DE NIPLURI PE ORĂ

Spre iarnă am intrat să lucrez într-un atelier. Lucra și Mitică. Făceam nipluri pentru calorifer. Aveam și normă: 30 de nipluri pe oră. Lucram toată după-amiaza. Seara învățam la seral. Dimineața aparținea fotbalului. Era greu, nici vorbă, dar uitam totul cînd aveam mingea la picior. Astăzi, după atîția ani, îmi aduc aminte cu plăcere de zilele acelea «pline», de dimineața pînă seara. De zilele acelea în care reveneam uneori după seral, la atelier, ca să mai scot vreo 40—50 de nipluri. Era greu, dar tare frumos. Uneori, dimineața, cînd ne intîlneam pe Venus, aveam ochii roșii de nesomn, dar eram foarte mîndru la gîndul că îi dădusem mamei niște bani ca să ne cumpere 2—3 borcane de gem, «pentru efort». Eram mîndru că îmi plăteam singur supraalimentația...

GLASUL OBORULUI

În toamna lui '49, Costică, ăl mare, care abandonase fotbalul, ne-a spus că e cazul să lăsăm UCB-ul și să venim la Dinamo, unde se anunța o nouă «selecție».

N-am stat pe gînduri. Dinamo se născuse un pic și din... Unirea, iar, noi, copiii Oborului, nu puteam fi nepăsători la asta.

La Dinamo am intrat fără selecție. Toți trei. Eram cineva! Aici l-am găsit pe nea Petre Steinbach. A fost un moment hotărîtor în viața noastră. «Nea Petre» nu era doar antrenor. Avea din plin «nebunia» aceea de care vorbea Papalică Macri. A căutat să ne atragă, să ne adune, să ne organizeze într-o familie adevărată. Ne aducea albume de acasă și ne spunea povești de demult. Și le rostea atît de frumos, încît ne dădeau lacrimile. Și lăcrima și el, cum lăcrimează și astăzi, cînd vede un copil cu fenta ușoară și mișcarea neașteptată.

Între timp am continuat să muncesc la atelier. La nipluri. Curînd aveam să mă calific. Am și astăzi carnetul de strungar.

În privința fotbalului, la Dinamo am învățat mult, chiar «din plecare». În echipă am trecut mijlocaș. Nea Petre și-a dat, cred, seama că pot să alerg mult și să nu mă feresc de înaintași. Îmi aduc aminte că făceam linie de mijloc cu Mihăilescu, cel care avea să joace mai tîrziu la Steaua. Începeam să capăt și eu fața de jucător.

DERBIUL CU PETROLUL

Deși venisem la Dinamo ca junior al Progresului U.C.B., am pornit-o un pic precum racul și am redevenit... pitic. Dar nu eram eu de vină. Echipa era mai bună. Clubul era mai mare.

Am intrat în echipa de juniori abia în 1951. Jocul s-a iuțit, vînătăile s-au înmulțit, dar nu-mi păsa. Mă durea încă vorba lui Peretz «Vă adie vîntul, măi!» — și mă opinteam să nu se întimple...

Primul meu meci oficial la juniorii lui Dinamo l-am jucat contra Petrolului. A fost un meci mare. La noi jucau Dragoș Cojocaru, Constantinescu, Mihăilescu, Raica, portarul Cimpeanu, care astăzi e, îmi pare, la Galați. Am cîștigat greu, cu 2—1. Dar titlul de campioană republicană avea să-l cîștige în cele din urmă Petrolul. Ploieștenii nu prea aveau «nume», dar știau să alerge. De un singur nume ploieștean îmi aduc aminte: Mircea Costache I. Era foarte talentat. Dar nerăbdător. A preferat handbalul, ca să ajungă maestru emerit înaintea noastră. A și ajuns. Dar ce importanță are. Fotbalul e cel mai frumos joc din lume...

(Continuare în nr. viitor)

MOZAIC EXTERN

• Echipa «Dragonii» din Kinshasa (Congo) a cîștigat campionatul de fotbal pe anul 1966. «Dragonii» Mokili, Makengo, Ndola și toți ceilalți au primit oficial titlul, deși au terminat la egalitate cu Daring, iar golaverajul nu a fost luat în considerație. În lipsa oricărui «Sonneborn» fotbalistic, a decis numărul înfrîngerilor. Daring a pierdut de cinci ori, iar «Dragonii» — numai de... patru.

Cîte capete, atîtea păreri...

• Mosconi, marele înotător francez, este un talentat portar de fotbal. Prezent la toate întîlnirile echipei sale favorite Olympique Marseille, el joacă în mod curent fotbal. Internaționalul Artelesa, care «l-a pus la încercare în poartă», a fost uimit de calitățile lui Alain...

Cine știe...

• Ziarele belgiene menționează că înaintașul iugoslav Galici se aclimatizează vizibil la Standard. Aceasta în timp ce, la La Gantoise, portarul Vukasovici joacă «în stil mare», fiind considerat cel mai bun jucător... belgian din campionatul în plină desfășurare.

Și totuși, Vukasovici n-a apărat niciodată poarta echipei naționale iugoslave. E adevărat că într-o vreme a fost «barat» de faimosul Beara, la clubul său de origine: Haiduk din Split...

• Pentru a nu-și slăbi echipa și a nu-și micșora șansele în importantul «derbi» cu A.C. Milan, Inter n-a comunicat jucătorului său Guarneri vestea că tatăl lui a murit subit în noaptea de sîmbătă spre duminică. Abia după victorie (1—0), Aristide Guarneri a aflat trista veste. Comentînd acest fapt, ziarul «Corriere della Sera» a scris: «În timp ce Guarneri, nebun de bucurie, îl îmbrățișa pe Mazzolla, la cîțiva kilometri de stadion întreaga familie Guarneri plîngea... Putem oare numi «joc» o activitate care nu permite fiului să-și vadă tatăl în ultimele clipe? Fotbalul se întinde tot mai mult în lume și popularitatea sa crește. Dar dacă acesta este fotbalul, n-ar mai trebui să ne bucurăm de succesele lui, ci dimpotrivă, ar trebui să ne temem»...

• Celtic... Rangers... Dundee... Echipele scoțiene au obținut în ultimul timp frumoase succese în cupele europene. Ziarul scoțian «Daily Record» din Glasgow nu și-a putut reține entuziasmul:

— Fotbalul scoțian a redevenit cel mai bun din lume.

Pentru «Daily Record» lumea este, într-adevăr, mică...

• În aprilie începe primul campionat de fotbal (european) în SUA. Echipele duc intense munci... organizatorice. Campionatul va cuprinde 12 echipe, repartizate în două zone: EST și VEST. În prima grupă vor juca: Atlanta, Hartford, Philadelphia, Pittsburg, New York și Washington. În cea de-a doua: Chicago, Los Angeles, Saint Louis, San Diego, San Francisco și Toronto (Canada). Numele echipelor nu sînt definitive. Clubul din Saint Louis a instituit un concurs cu premii pentru «cel mai bun nume al echipei sale».

• Roger de Sommer (partizan al apărării în linie), după jocul Inter-Vasas (2—0) de la Budapesta:

«Un omagiu betonului? Nu. În schimb, o dovadă a faptului că principalul avantaj al echipei milaneze este acela că folosește un sistem de joc, poate nu atrăgător, dar care are în orice caz meritul de a fi aplicat riguros de către jucători».

Dinamo Zagreb '66. În picioare: Zambata, Škorici, Mesici, Blaskovici, Ramljak, Braun. Jos: Rora, Kobesciak, Kiş, Lamza, Brncici.

DINAMO ZAGREB

și „bombardierul“ său

ZAMBATA

Dinamo Zagreb este una dintre cele mai cunoscute formații iugoslave. Ea a fost înființată imediat după război, în anul 1945.

Culorile clubului au la bază albastrul și de aceea echipa este cunoscută sub denumirea de «Plavi» (albaștrii). Dinamo Zagreb dispută jocurile de acasă pe stadionul «Maximir», situat în parcul cu același nume.

Încă de la înființare, Dinamo Zagreb s-a înscris pe lista echipelor fruntașe ale fotbalului iugoslav, alături de Partizan Belgrad, Steaua roșie Belgrad și Haiduk Split, formînd ani în șir «careul» echipelor cu cel mai bun fotbal și cu cele mai bune rezultate atît pe plan intern, cît și în intîlnirile internaționale.

Întotdeauna Dinamo Zagreb a fost o echipă de tempo, in permanentă mișcare, manevrînd pe tot terenul de joc, cu o apărare bine organizată și cu un atac prin surprindere, în mare viteză. Este vorba, în fond, de principiile fotbalului modern.

Tendința generală și scopul final este ca jucătorii să se descurce bine în orice moment, în orice situație, să fie bine pregătiți tehnic și să alerge cît mai mult.

Dinamo Zagreb, ca și celelalte echipe de fotbal iugoslave, a introdus incepînd cu anul 1966 anumite măsuri speciale: antrenamente de două ori pe zi, încheierea contractelor cu jucătorii pe 4 ani, plata despăgubirilor pentru jucătorii care vin de la alte cluburi etc.

•

În acești 22 de ani de existență, Dinamo Zagreb a obținut rezultate frumoase, care au făcut-o cunoscută în lumea întreagă.

ZAMBATA

Mai intîi, pe plan intern. Din 1945 și pînă în 1966, în Iugoslavia s-au disputat 20 de campionate naționale (în primii doi ani, imediat după război nu s-a organizat un campionat pe întreaga Iugoslavie). În această perioadă Dinamo Zagreb a cucerit de 3 ori titlul de campioană națională: în anii 1948, 1954 și 1958. De 5 ori — în anii 1947, 1951, 1960, 1963 și 1966 — a ocupat locul II.

Primul campionat național cîștigat de Dinamo Zagreb în 1948 s-a datorat în primul rînd unei linii de atac excepționale, condusă de vestitul Frania Wolfl, unul dintre cei mai mari jucători și golgheteri ai fotbalului iugoslav. În acest prim campionat cîștigat, Wolfl a marcat singur 22 din cele 56 de goluri înscrise de echipa sa. Pe lîngă el, din această echipă au mai făcut parte: Iazbinșek, Kațian, Zimermancici (9), Zeliko Ceaikovski (19), fratele cunoscutului half Ceaikovski. (În paranteză, numărul selecționărilor în echipa națională).

În anul 1954, Dinamo Zagreb a cîștigat din nou campionatul național al Iugoslaviei, cu un punct în plus față de Partizan Belgrad. În 26 de meciuri, Dinamo a primit 22 de goluri și a pierdut doar de 3 ori.

Din această echipă a făcut parte, printre alții, faimosul centru half Ivița Horvat, un «Kotormani» al iugoslavilor, selecționat de 60 de ori în echipa națională.

În 1958, Dinamo Zagreb cîștigă pentru a treia oară campionatul Iugoslaviei. De data aceasta, cu 4 puncte avans față de Partizan Belgrad și cu 9 puncte în plus față de Steaua roșie Belgrad. Unul dintre cei mai buni jucători din acești ani a fost Trnkovici, de 52 de ori selecționat în echipa națională, participant la două campionate mondiale: 1954 — Elveția și 1958 — Suedia. Trnkovici a jucat și la București, pe post de fundaș stînga, în 1957, în preliminariile campionatului mondial, cînd România a terminat nedecis cu Iugoslavia (1—1).

În afară de Trnkovici, în echipa lui Dinamo Zagreb din 1958 au jucat: Irovici, Șantek (7), Lipoșinovici (14), Matuș (14) — cel care a marcat acel gol extraordinar, din voleu, de la 35 metri, pe «23 August», în meciul cu Steaua București — Ierkovici (30), golgheterul celui de-al șaptelea campionat mondial din Chile, Benko etc.

•

«Cupa mareșalul Tito» (Cupa Iugoslaviei) a revenit lui Dinamo Zagreb de 4 ori (în anii 1951, 1960, 1963 și 1965); de două ori (în anii 1950 și 1966) dinamoviștii din Zagreb au jucat în finală.

Dinamo Zagreb a avut în rîndurile sale și alți jucători de valoare, renumiți pe plan internațional: Perușici (23), Marcovici (16), Knez (14), Pașici (9) etc.

Apropiații adversari ai dinamoviștilor piteșteni au susținut cele mai frumoase meciuri în compania celor 3 echipe cu care au format «careul» marilor, adică cu Partizan Belgrad, Haiduk Split, Steaua Roșie Belgrad, iar în ultimul timp — cu Vojvodina Novisad și Sarajevo. Întîlnirile cu aceste echipe au fost și sînt urmărite de zeci de mii de spectatori.

Dinamo Zagreb deține un record național: în primul campionat de după război, disputat în 1947, a marcat 81 de goluri. Din această echipă au făcut parte printre alții: Monsider, Pleșe, Loen, Kokotovici, Zimermancici, Wolfl.

Pe plan internațional, Dinamo Zagreb a avut rezultate deosebite. A învins echipe renumite ca Standard Liege 7—2, Rotweiss Essen 7—2, Ferencvaros 5—1 și 3—0, Milan 1—0, a făcut meciuri egale cu Barcelona 2—2, Dukla 2—2, naționala U.R.S.S. 0—0; în sfîrșit, a învins naționala Ungariei (1—0) înainte de campionatul mondial din Anglia.

În «Cupa orașelor tîrguri» ediția 1962/1963, Dinamo Zagreb a ajuns în finală, eliminînd pe Porto (2—1 și 0—0) și Bayern (0—0, 4—1) pentru a pierde finalmente cu Valencia (2—1 la Zagreb și 2—0 la Valencia).

În 1963, care a fost cel mai bogat an, Dinamo Zagreb a luptat pe patru fronturi: în campionatul național (locul II), în «Cupa orașelor tîrguri», în turneul de la New York, și în «Cupa Iugoslaviei», pe care a și cucerit-o.

O serie de jucători de la Dinamo Zagreb și-au continuat activitatea ca jucători profesioniști de fotbal în echipe din străinătate. Iată cîțiva dintre cei mai cunoscuți: Perușici în R.F.G. (half cu Beckenbauer), Lipoșinovici, Irovici, Sikici (Austria), Matuș (Elveția) etc.

Actuala echipă a lui Dinamo Zagreb are o conducere tehnică pe care o invidiază multe echipe. Iat-o:

Antrenor: Branko Zebeț, selecționat de 62 de ori în echipa națională a Iugoslaviei, o dată în echipa continentului, absolvent al cunoscutei școli de antrenori din R.F. Germană, condusă de Sepp Herberger.

Director tehnic: Drazen Ierkovici, selecționat de 30 de ori în echipa națională, golgheter al campionatului mondial din Chile, cînd Iugoslavia a ocupat locul IV. Interesant de menționat este faptul că Ierkovici a debutat în echipa națională B a Iugoslaviei la București, în 1957, în meciul România B — Iugoslavia B (1—2), golul al doilea fiind marcat chiar de el.

Directorul clubului Dinamo Zagreb este Ivan Sibl, participant la războiul de eliberare, purtător al uneia dintre cele mai mari decorații iugoslave — Erou popular al Iugoslaviei.

De un an, de cînd la conducerea echipei Dinamo Zagreb se găsește trioul amintit, rezultatele echipei sînt în creștere vădită, după un mediocru loc opt ocupat în campionatul din 1965.

Branko Zebeț, adept al unei discipline de fier, al unui antrenament modern și al unui joc de apărare organizată, cu contraatacuri fulgerătoare, speră să readucă echipa la strălucirea din alți ani, cu toate că în ultima perioadă a avut de învins o serie de greutăți provocate de desele accidentări ale jucătorilor. «Se pare că plătim scump participarea noastră în «Cupa orașelor tîrguri» — spunea nu demult Zebeț.

Lotul actual al echipei este format din următorii jucători: portari Škorici, Mrgan; jucători de cîmp: Tvek, Lonciarici, Braun, Brncici, Iukici, Mesici, Ramljak, Blaskovici, Novac, Lamza, Gracianin, Zambata, Kiș, Gutmietl, Rora, Kobesciak. Unul dintre cei mai buni jucători, blondul Belin Bruno, lipsește din lot, el satisfăcîndu-și — în această perioadă — stagiul militar.

Aproape toți jucătorii sînt tineri, sub 23 de ani, cei mai cunoscuți fiind portarul Škorici, de nenumărate ori selecționat în echipa națională a Iugoslaviei, micuțul Lamza, extrema stîngă Rora și «bombardierul» și golgheterul echipei, Slaven Zambata, «senator de drept» al echipei Dinamo Zagreb și al echipei naționale. Prezent peste tot, în continuă mișcare, atlet cu un sprint ușor, luptător prin excelență, curajos, posesor al unui șut foarte puternic și al unui simț al porții deosebit de dezvoltat, Zambata a fost evidențiat în dese rînduri.

Ziariștii străini au scris despre dînsul: «Este o plăcere deosebită să-l vezi pe Zambata în plină acțiune. Cînd pleacă la atac, în forță, în fața lui cad toate barierele» (Bernard Joy, internațional englez și ziarist din Londra).

«Dacă l-aș avea în echipă pe Zambata, acest autentic taifun, care aleargă mai mult decît toți ceilalți jucători la un loc, fiind totodată un mare vulpoi, nu aș avea probleme și nu m-aș teme de nici un adversar la campionatul mondial din Anglia» (Morozov, antrenor al naționalei U.R.S.S.).

Mulți portari au capitulat în fața lui Zambata. Doar faimosul Lev Iașin lipsea din «colecție». Dar, în întîlnirea Iugoslavia — U.R.S.S. 1—1, Lev Iașin a fost obligat să scoată și el din plasă mingea șutată de Zambata.

Iată-i, în cîteva cuvinte, pe adversarii dinamoviștilor piteșteni din «Cupa orașelor tîrguri». Cine va fi mai bun: Dinamo Zagreb sau Dinamo Pitești? Rezultatul îl vom cunoaște după dubla întîlnire de la Pitești și Zagreb.

Ing. Gh. GLISICI

Dawn Fraser

MINUTUL CEL MAI LUNG (VI)

DIN AMINTIRILE UNEI CAMPIOANE OLIMPICE

După obţinerea celor două medalii olimpice de aur, parcurgerea distanţei de 100 m. sub 1 minut a devenit obsesia vieţii mele. Dacă voiam ca numele să-mi rămînă neştere în istoria nataţiei, trebuia să fiu prima femeie din lume care să înoate «suta» sub 1 minut. Era o performanţă greu de realizat. Mai tîrziu, o tînără americană, Sharon Stouder, a dovedit şi ea că 60 de secunde, la 100 m înot, nu sînt o barieră de neînvins, pentru o femeie.

Pentru «Jocurile Britanice», înotătorii australieni trebuiau să plece la tropice. Eu nu am plecat cu ei şi am urmat, în continuare, «şcoala» lui Gallagher, care se mutase la Melbourne. Aici am intrat în serviciu la magazinul Chedstone. Bătălia minutului era acum totul... Altceva nu mă mai interesa. În octombrie 1962, mă simţeam pregătită să dobor acest record. Era într-o sîmbătă. Am luat o plecare excelentă. Am întors simplu, proptindu-mă în marginea bazinului şi am plecat pentru a doua jumătate. Am ajuns şi am privit ceasul. Se părea că arată mai puţin de un minut. Cînd am ieşit din apă, George King, care îmi dăduse plecarea, a venit la mine, alergînd, şi m-a strîns în braţe. Spectatorii parcă erau înnebuniţi. Ovaţiile acopereau vocea crainicului, care striga în microfon: «Este oficial, Dawn! S-a verificat! Record mondial! — 59,9"». Experţii nataţiei au spus că este una din cele mai mari «isprăvi» sportive ale secolului. În esenţă, rezultatul a patru ani de muncă. Şi totul pentru o zecime de secundă! M-am întrebat dacă această neînsemnată zecime de secundă merită truda. Dar merita. Mama venise de la Sydney să mă vadă; era emoţionată şi, cred, tare mîndră, acolo în tribună, auzind uralele adresate fiicei sale.

Anul 1964 promitea să fie magnific. Cel puţin pentru mine a început cu un nou record mondial la campionatele ţării. Jocurile Olimpice erau programate în octombrie, la Tokio. Dacă reuşeam să rămîn pe primul plan la proba de 100 metri liber aveam toate şansele să fiu prima înotătoare care cîştigă de trei ori consecutiv titlul olimpic. Plănuisem ca mama să mă însoţească la Tokio. Ar fi făcut cu această ocazie prima sa călătorie peste hotare.

Cînd am ajuns în februarie 1964 la Sydney, la campionatele naţionale, mă simţeam într-o formă excelentă. Venise şi mama cu mine. Acolo am înotat pentru prima oară 110 yarzi, sub 59 de secunde. În seara recordului îmi amintesc că am fost nervoasă. După campionate am făcut cumpărături, am vizitat prieteni, am înotat printre stînci, şi am asistat la regatele de iahturi. Ne-am întîlnit cu sora mea şi am petrecut două zile plăcute. Într-o seară, un coleg de club ne-a împrumutat o maşină, cu care trebuia s-o duc pe sora mea la locuinţa sa din Kyeegmach, la 30 de kilometri de Sydney. Mergeam cu 60 km pe oră. Conduceam automobilul de 10 ani şi ştiam că este maximum de viteză ce-mi puteam permite avînd-o pe mama în maşină. Viteza o înspăimînta. Tocmai luam un viraj, cînd am văzut ceea ce mi s-a părut a fi cabina unui camion, oprit în faţa noastră. Am întors volanul cît am putut spre dreapta şi cred că am zdrobit frîna. M-am trezit întinsă pe iarbă. Am leşinat din nou. Cînd mi-am revenit eram la spital, în sala de urgenţă, cu fratele meu, Ken, la căpătîi. Am întrebat de mama. Mi s-a spus că nu are decît o şansă din o sută. Am înţeles că s-a sfîrşit. Ceea ce medicul mi-a confirmat după o oră.

Două zile am fost în stare de şoc. Apoi, mi-au făcut o radiografie. Diagnosticul: fractura uneia din vertebrele cervicale. Din spital nu-mi amintesc mare lucru. Camera era mereu plină de flori. Am primit scrisori şi mesaje din toată lumea. Ziarele comentau cu privire la viitorul meu de înotătoare. Mulţi credeau că nu voi mai putea înota niciodată în concurs. Directorul spitalului mi-a spus că va trebui să rămîn mult timp cu gîtul în ghips. Îmi era egal. Mama murise. Avea 63 de ani şi eu o adoram.

Am stat nouă săptămîni cu gîtul şi spatele într-un corset de oţel. În luna aprilie, cînd la noi în Australia este toamnă, am început să-mi revin. M-am plimbat pînă la băile Balmain, unde altădată mă cocoţam cu alţi puşti de vîrsta mea pe un acoperiş de tablă ondulată şi strigam: Hai Gallagher! Acum eram cu prosopul colorat pe umăr şi... cu corsetul în jurul gîtului. Am aruncat corsetul şi am intrat în bazin. Nu puteam să întorc capul şi am înotat bras. În sinea mea nu credeam că voi mai fi vreodată campioană. Deplasarea la Tokio era un vis pe cale să se risipească...

M-am întors la Melbourne unde mi-am reluat serviciul. Eram slabă şi fără forţe. Fraţii şi surorile mele mă încurajau şi îmi vorbeau mereu de Tokio, de dorinţa lor de a mă vedea din nou campioană. Trebuia să lupt cu stările depresive, să-mi regăsesc moralul şi condiţia fizică. Am reuşit, dar cu cîte eforturi. În septembrie, cînd am plecat în cantonament, la Townsville, tot mai înotam greu şi îmi masam gîtul de patru ori pe săptămînă. În timpul verii, Sharon Stouder înotase suta în 60,6 secunde. Mi-am dat seama că nu va fi uşor să o înving. Dacă voiam să mai cîştig o a treia medalie de aur, trebuia să înot suta sub un minut. Antrenamentul era însă insuficient. Doar 150 kilometri. Atunci Gallagher, care nu a fost reţinut printre antrenorii echipei, mi-a stabilit un program scris, menit să compenseze kilometrajul insuficient al antrenamentului meu. Harry mi-a dat şapte plicuri timbrate, cu adresa lui, pe care trebuia să i le expediez la intervale regulate, timp de 7 săptămîni, cît urma să stau în cantonament la Townsville. El cunoştea lenea mea epistolară. În fiecare scrisoare trebuia să-i raportez despre antrenamentul făcut în cursul săptămînii precedente şi să arăt ce recorduri am stabilit.

(Continuare în numărul viitor)

Adaptare de Ilie GOGA

GICA MANAFU

Antrenorul DUMITRU MITITE[LU]

Cine se scoală de dimineaţă...

Galaţiul începe o nouă zi de muncă. Dar pînă va răsări soarele, mai sînt aproape două ore. A fost o noapte senină şi mercurul din termometru a coborît mult sub liniuţa notată cu zero. Zăpada scîrţîie sub paşii trecătorilor, rari la această oră prea matinală. Silvia, o fetiţă cu codiţe, constată că zăpada refuză să se facă bulgăre. Merge cu paşi mici şi repezi în urma fratelui ei, Dan Ungureanu. Silvia are 12 ani, iar Dan — 14. Cu toate acestea, dimineaţa, cînd a sunat ceasul, au fost în picioare. De pe o stradă laterală, chiar în faţa lor, a apărut o altă fetiţă care, după ce l-a împins pe Dan în zăpadă, a luat conducerea plutonului, spunînd în fugă: **«Să ne grăbim. Este şase fără un sfert...»** Noua sosită se numeşte Mariana Bîrsan şi are 13 ani. Poartă şi ea, ca şi ceilalţi doi, o servietă sub braţ. Au intrat toţi trei la bazinul Tineretului, unde i-a întîmpinat un val de căldură.

— **Ia te uită** — spuse Silvia — **Gica şi Cosette s-au şi dezbrăcat... Sîntem ultimii...**

Au năvălit în vestiare şi nu după mult timp au apărut în costume de baie. Pe marginea bazinului, antrenorul Dumitru Mititelu îi aştepta.

— **Gata copii?**

— **Gata** — răspunse corul celor cinci.

Urmărind nişte însemnări dintr-un carnet, profesorul Mititelu a împărţit sarcinile de antrenament şi apa bazinului a început să... fiarbă.

Cine sînt aceşti pasionaţi înotători? Vi-i prezentăm în fotografia de jos, de la stînga la dreapta. Cosette Crăsneanu, elevă în clasa a VII-a, campioană regională la 50 şi 100 m delfin (copii, grupa A); Mariana Bîrsan, elevă în clasa a VII-a, dublă campioană republicană (copii, grupa A) în proba de 100 şi 200 m bras, cîştigătoarea «Concursului speranţelor» din decembrie 1966 de la Bucureşti; Silvia Ungureanu, elevă în clasa a VII-a, campioană regională la 50, 100 şi 200 m bras şi 50—100 m liber (copii, categoria B); Dan Ungureanu, elev în clasa a VIII-a, campion republican în proba de 200 m mixt (copii, categoria A), premiantul Liceului nr. 4 şi Gica Manafu, elevă în clasa a IX-a, dublă campioană republicană la senioare în probele de 100 şi 200 m bras, cîştigătoarea Criteriului european de la Catania (Italia) în 1966.

...Antrenamentul s-a terminat. Este aproape ora 8. Copiii se grăbesc acum spre şcoală.

— **Aţi pregătit lecţiile?** — întreabă Gica Manafu, ca fiind cea mai mare.

— **Toate** — răspund campionii, adăpostindu-se de vînt sub gulerele paltoanelor.

— **Atunci ne vedem din nou, după-amiază, la bazin. Nu uitaţi, la ora şase...**

*

Aşa lucrează tinerii înotători gălăţeni pentru creşterea neîncetată a performanţelor.

- p. h. -

MAGAZIN sportiv

SĂRUT COLEGIAL

După cum se știe, HORAȚIU NICOLAU, apreciatul voleibalist al echipei Rapid, a pus punct activității sale competiționale. Valoarea sa deosebită, recunoscută în lumea voleiului internațional, a determinat Federația de specialitate din Belgia să-l invite ca antrenor. La plecare, printre cei care și-au luat rămas bun și i-au urat succes în noua sa activitate au fost și aceste două colege de club, maestre emerite ale sportului, handbalistele Elena Hedeșiu și Ana Starck.

A FOST GOL!

Dacă am organiza un concurs pentru cele mai frumoase fotografii sportive ale anului 1966, fără îndoială că aceasta ar concura cu șanse mari pentru primele locuri. Valoarea ei constă și în faptul că portarul care... plutește după balon nu e un oarecare, ci renumitul LEV IASIN. Imaginea este unul dintre numeroasele documente fotografice ale Campionatelor mondiale de fotbal din Anglia (R.F. Germană — U.R.S.S. 2—1).

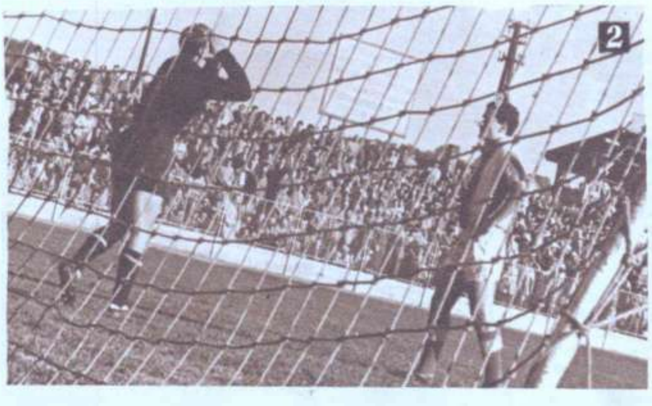
11000 DE ELEVI

Unul dintre cei mai prodigioși instructori de patinaj din țară este, fără îndoială, pensionarul GOGU SANDULESCU care, în urmă cu cîteva zile, a sărbătorit 45 de ani de activitate neîntreruptă în calitatea sa de «profesor» de patinaj pe oglinzile de gheață bucureștene. În tot acest timp, Gogu Săndulescu (în fotografia alăturată), a inițiat în tainele patinajului peste 11 000 de copii. Instructorul de patinaj, la cei 60 de ani ai săi, se bucură de o vitalitate deosebită, astfel că dorința sa de a totaliza 15 000 de elevi instruiți în alunecarea pe gheață nu pare exagerată. Noi îi urăm multă sănătate și succes!

REACȚII

1

2

3

Fotoreporterul orădean ȘTEFAN VILIDAR a urmărit îndeaproape felul în care diferiți portari, cunoscuți în țara noastră, reacționează la golurile primite. Temperamentele lor deosebite îi determină pe acești ultimi apărători să se manifeste felurit în momentele imediat următoare... înfrîngerii. Iată-l, în prima imagine, pe MIHAI IONESCU lovind cu ciudă mingea intrată, probabil pe neașteptate, în poarta sa. Portarul COSMA (foto 2), deznădăjduit, își prinde în palme fruntea, desigur înfierbîntată, iar HAIDU (foto 3) parcă și-ar dori o puternică forță magnetică în priviri pentru a opri mingea să se rostogolească în gol.

Ilie GHIȘA - Oradea

PRIETENIE

Echipele feminine (A și B) ale Mexicului și-au încheiat nu de mult turneul întreprins în țara noastră. Tinerele voleibaliste mexicane, care au fost primite cu o deosebită simpatie de spectatorii români, au ținut să aibă o fotografie-amintire în sala Floreasca. Iată-le pe ambasadoarele voleiului din țara care va găzdui viitoarele Jocuri Olimpice zîmbind aparatului de fotografiat, alături de jucătoarele de la Rapid.

FAIR PLAY... CANADIAN?

Cu prilejul jocurilor de hochei din cadrul Cupei Ahearne, competiție organizată anual la Stockholm, hocheiștii din echipa canadiană Drumheller Miners, pentru a cîștiga meciul cu «Djurgarden», au folosit mijloace... extrasportive. După această partidă, disputată pe patinoarul Johannesov din Stockholm, nu mai puțin de 11 jucători suedezi au părăsit gheața răniți. În fotografie, arbitrul Olle Wiking încercînd să pună capăt unei... busculade provocate de Leroy Crawford, unul dintre cei mai recalcitranți jucători canadieni.

COLECȚIE RARĂ

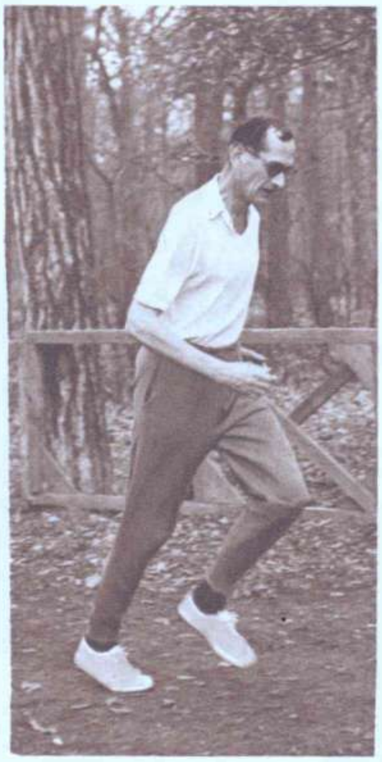
La 13 ani, înotătoarea MARIE JOSE KERSAUDY, din orașul Noumea (Noua Caledonie), are o frumoasă colecție de trofee sportive. La ultima mare competiție la care a participat, Jocurile Pacificului de Sud, Marie Jose a reușit să cucerească nu mai puțin de 7 medalii de aur! Iat-o pe fericita performeră purtînd mîndră la gît toate cele 7 medalii cîștigate.

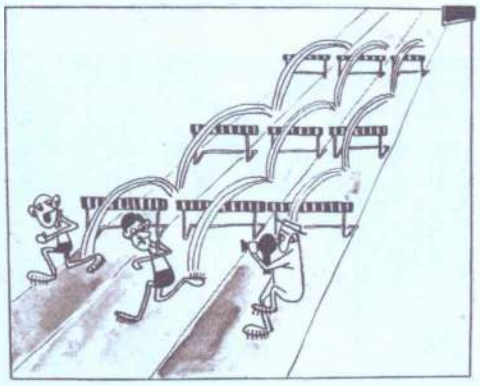
Trebuie să recunoaștem că tînăl parizian Sylvère Voult, deși are umai 10 ani, este posesorul unei emarcabile tehnici de baschetbast. El a... demonstrat măiestria sa, ecînd în dribling chiar printre cioarele uriașului baschetbalist aerican Fields (peste 2 m înălțime), re joacă în echipa universitară a arisului (P.U.C.). În fotografia alăurată, Fields pare foarte amuzat e... ambițiile lui Sylvère.

LA 60 DE ANI

Crosul este, fără îndoială, o probă dificilă, mai ales cînd ai trecut de vîrsta tinereții. Și totuși, în fiecare an, la tradiționalul cros organizat de ziarul parizian «Le Figaro» participă un număr foarte mare de veterani. La ultima ediție a acestei întreceri a concurat și scriitorul **Thierry Maulnier,** membru al Academiei franceze, care are nu mai puțin de 60 de ani. Iată-l pe onorabilul academician în plină cursă pe aleile parcului Boulogne, unde s-a desfășurat concursul.

FĂRĂ CUVINTE

Desen de OCTAVIAN COVACI

DE PRETUTINDENI • DE PRETUTINDENI • DE PRETUTINDENI

• Boxerii profesioniști Nino Benvenutti, campionul Europei la categoria «mijlocie» și vest-germanul Manfred Graus, nu s-au mai văzut din1957. În luna mai a acelui an, pe ringul de la Zimny Stadion din Praga, ca amatori, cei doi prieteni cucereau într-o seară centurile de campioni europeni la categorii diferite: Graus la «semimijlocie» și italianul Benvenutti la «mijlocie mică». Benvenutti a trecut abia după cîțiva ani la profesionism, unde a cunoscut frumoase succese, datorită boxului său tehnic și, mai ales, managerului care a știut să-l pregătească bine pentru «marea aventură» a ringului. În schimb, Graus, un miner sărac, a acceptat imediat să părăsească «hermina albă» și să-și cîștige existența din box. El a suferit eșec după eșec la categoria superioară, neavînd... talia respectivă. Zilele trecute, la Bologna, cei doi corifei de la Praga s-au întîlnit într-un meci de 10 reprize, care n-a durat însă decît două, deoarece Graus, primind o contră, a fost expediat la podea și făcut k.o.!

• Santos, unul din cele mai glorioase cluburi de fotbal din lume din ultimii 10 ani, trece în prezent printr-o criză financiară. Asa se explică faptul că echipa lui Pele a acceptat pentru o sumă modestă să susțină un lung turneu în mai multe țări ale Americii de sud. Pele poartă chiar tratative cu oficialitățile orașului Sao Paulo pentru achiziționarea unui mare hotel, care urmează a deveni proprietatea clubului Santos.

• Garrincha a refuzat, totuși, să semneze pentru un club de fotbal din S.U.A. Presa internațională subliniază că celebra aripă dreaptă a Braziliei va semna un contract cu formatia Flamengo din Rio de Janeiro.

• În stațiunea de sporturi de iarnă de la Morzine, s-a desfășurat un original concurs sportiv: judo-schi. Luptele de judo au avut loc între participanți care alunecau pe schiuri. Partidele s-au bucurat de un mare... succes, fiind înregistrate numeroase «căderi». Printre cei care s-au «remarcat» cu acest prilej se numără și Lionel Grossain, inițiatorul acestui nou «sport».

ORIGINALITATE

Iată în fotografiile din dreapta un original mod de prezentare a unei echipe. La prima vedere ai fi tentat să crezi că este o nouă... ispravă, cu scop de reclamă, a unei formații sportive celebre, ai cărei jucători sînt cu toții... vedete. În realitate, însă, avem de-a face doar cu simpatica dar modesta reprezentativă de handbal a Canadei, care a jucat la «mondiale» în grupă cu echipa României.

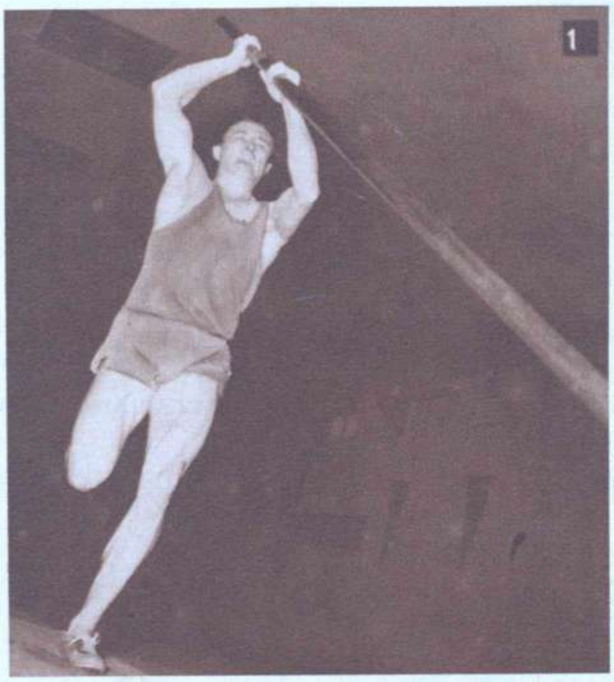

CE FAC ATLEȚII IARNA?

Săritorii cu prăjina

Săritura cu prăjina?!... Ciudată probă atletica. Să recunoaștem că mulți caută să-și explice cum se poate sări cu o prăjină și nu sînt mulțumiți întrutotul de explicația găsită. În ultimul timp răspunsul s-a complicat evident. Îndoirea exagerată a prăjinii de fiber-glass crează în plus spectatorului imagini și emoții apropiate chiar de cele ale unui spectacol acrobatic. Astfel ne explicăm de ce această probă atletică pironește pe spectatori în tribune chiar dacă este noapte, tîrziu, de ce ea trece drept una din cele mai frumoase și spectaculoase probe atletice.

A asista deci la un antrenament al celor mai buni săritori devine un adevărat amestec de curiozitate și plăcere pentru oricine. Să facem cunoștință cu «eroii» reportajului.

Sala Floreasca. Iarna lui 1967.

Cărțile lor de vizită din 1966:

PETRE ASTAFEI	**4,82 metri**
SILVIU CRISTESCU	**4,60 metri**
DINU PIȘTALU	**4,55 metri**
EUGEN SIMIONESCU	**4,45 metri**

Din aprilie 1966, «dirijorul» acestui «cvartet» este profesorul GHEORGHE ZÎMBREȘTEANU, maestru al sportului, fost recordman și campion la decatlon, iar «porte-bonheur»-ul, după cîte am aflat mai tîrziu, micuțul Cătălin Zîmbreșteanu.

Curiozitatea m-a făcut să-i pun antrenorului Zîmbreșteanu cîteva întrebări:

— Cum apreciați rezultatele obținute în 1966?

— Cel mai bun rezultat a fost și este formarea unei înțelegeri depline, a unei familii. În privința performanțelor, progresul a fost firesc, dar a trebuit să am mare grijă: să realizez o continuare a felului de lucru anterior. Progresele în privința tehnicii sînt evidente și mulțumitoare. Performanțele puteau să fie mai bune. Accidentarea lui Astafei ne-a privat însă de un rezultat și mai apropiat de 5 m.

— În ce stadiu de pregătire vă aflați acum? Există ceva deosebit în metodica de antrenament?

— Am să încep cu a doua întrebare. Pînă acum, iarna, antrenamentul săritorului era axat pe pregătire fizică generală și specială. Noi am schimbat puțin lucrurile. Perioada de tranziție s-a făcut în ultimele etape de divizie, urmată de o perioadă de pauză și tratament, după care, mai devreme ca oricînd, s-a trecut la lucrul specific. Afectăm același timp pentru sărituri, cît și pentru dezvoltarea calităților specifice.

— Ce rezultate întrevedeți pentru sezonul de iarnă?

— În mod normal, toți băieții ar trebui să-și egaleze cel puțin recordul din 1966. Lucrul specific iarna este un lucru nou, neexperimentat la noi, și sînt tare curios dacă am aplicat corect experiența celorlalți săritori mai avansați.

— Sperați ca anul acesta să se sară 5 metri?

— Cifra de 5 metri este la ora actuală un stimul în munca noastră; desigur nu pentru toți, dar 4,60 va fi un minimum. Încă nu-i cunosc foarte bine pe băieți, însă reușita începutului mă face să sper... În această direcție discuțiile, proiecțiile de film, încrederea reciprocă vor crea și climatul psihologic atît de necesar obținerii de performanțe înalte.

— O mică indiscreție. Cătălin ce-o să devină: săritor cu prăjina sau decatlonist?

— Dacă mă gîndesc bine, nu ar fi exclus să rămînă în domeniul atletismului. De pe acum cunoaște multe exerciții atletice, dar încă nu m-am gîndit la... specializare. Să vă mai spun un secret: a și avut primele accidente «profesionale».

Comentariile sînt de prisos. Se observă lesne că nimeni din acest «cvartet» nu «cîntă» fals, lucru care ne face, pe noi, iubitorii acestei probe, să așteptăm cu nerăbdare primele concursuri, primele rezultate.

Prof. Gh. FODOREANU

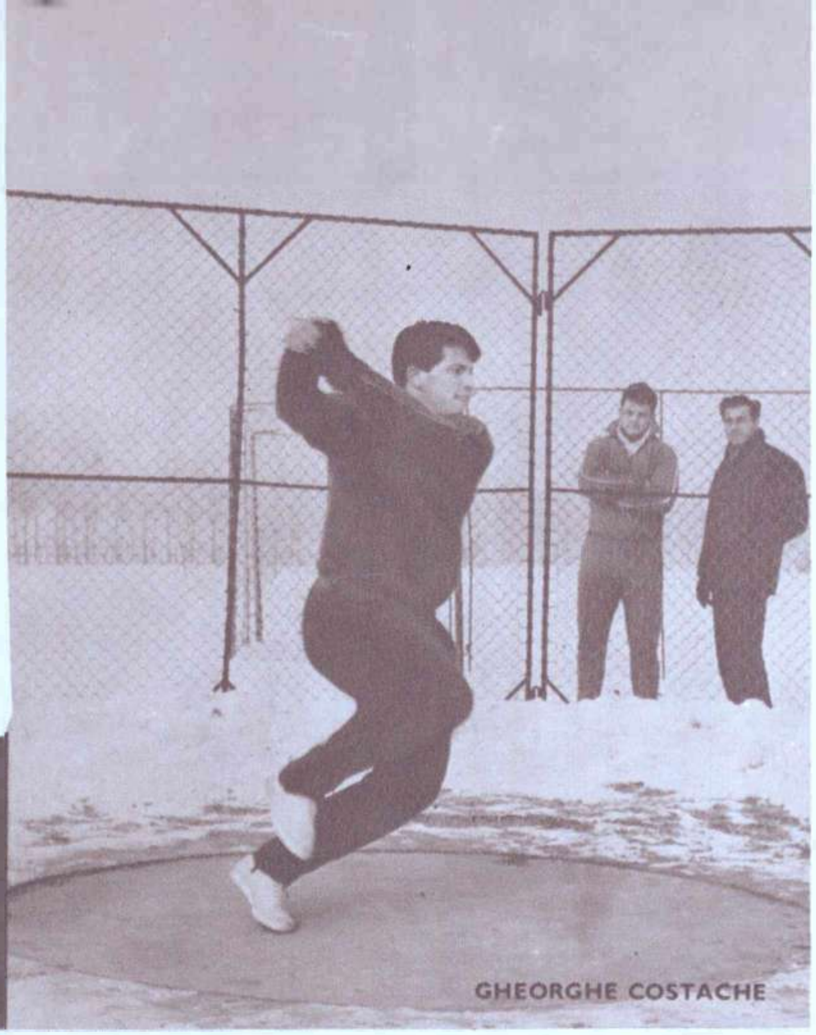
1. Prezentarea și înfigerea prăjinii, punct terminus al elanului, dar începutul spectaculosului zbor. În fotografie, Petre Astafei, recordmanul probei.

2. Fotografie care nu are nevoie de comentarii, sau poate... ar avea nevoie de prea multe. Prăjina curbată ca un arc, dezdoindu-se, îl va proiecta pe Silviu Cristescu cît mai sus.

3. Moment de destindere. Cătălin este inițiat în tainele «fieber-glass»-ului. Îl asistă Silviu Cristescu, Dinu Piștalu, Gh. Zîmbreșteanu, Eugen Simionescu și Petre Astafei.

Antrenorul CONSTANTIN SPIRIDON și elevii săi

GHEORGHE COSTACHE

Aruncătorii
de ciocan

L-am întîlnit anul trecut, în decembrie, pe profesorul **Constantin Spiridon**. Era tare fericit. L-am întrebat:

— *Ai căpătat permisul de conducere auto?*

— Încă nu, dar am auzit prognoza maestrului Nicolae Topor pentru ianuarie. Vorba cîntecului: «E primăvară în ianuarie!». Să te ții, frățioare, lucru specific, în aer liber, cu ciocănarii mei. Și apoi, la primăvară, nu mai fi «restanța» aceea de doi-trei metri.

Îl reîntîlnesc anul acesta, în ianuarie, pe stadionul Tineretului, în «rezervația» ciocănarilor. Cei doi elevi ai săi — **Gheorghe Costache** (recordmanul țării — 66,10 m) și **Virgil Tibulschi** (record personal — 63,88 m; n.b. — Tibulschi, în cele patru luni de pregătire cu antrenorul Spiridon a progresat ... patru metri!) — tocmai terminară de curățat zăpada din cercul de aruncare.

— *E și normal să nu mai fii la fel de fericit. În locul primăverii promise — ger de crapă pietrele!*

— Bine că sînt numai zece grade sub zero. Băieții mei pot arunca la această temperatură de aproape două-zeci de ori. Dacă era... primăvară, atunci fiecărui antrenament i-ar fi corespuns cel puțin patruzeci de aruncări.

Și în timp ce Costache ... «bombardeau» ... covorul de zăpadă, primind — după fiecare aruncare — îndrumări din partea antrenorului lor, am înjghebat un dialog cu ... Spiridon, așa, printre picături (cunosc, expresia este improprie cînd mercurul se retrage zgribulit în colivia sa):

— *Observ o noutate în antrenamentele pe care le conduci!*

— O noutate... veche. Pe vremea cînd eram competitor, atacam și eu simultan toți factorii antrenamentului. Este singura cale bună și sigură spre progres. Desigur, acest mod de a pune problema nu este, în același timp, ... tul. Îți trebuie mult, foarte mult discernămînt. Să știi pe ce pedală să apeși mai mult, pe care mai puțin, în funcție de stadiul cunoștințelor și calităților sportivului respectiv.

— *Dacă ai vrea să te exprimi, cum se spune, în bani mărunți...*

— De acord! La Costache insist asupra procesului de finisare a tehnicii de aruncare, iar la Țibulschi — asupra celui de perfecționare și — în privința unor elemente — chiar a celui de învățare. Amîndurora le-am fixat pentru anul acesta 4 secunde pe 30 de metri plat, ridicarea unei haltere de 160 de kilograme prin procedeul aruncat. La aceste capitole, apăs, așadar, la fel pe pedală pentru ambii.

— *Și cît speri să măsoare arbitrii?*

— În dreptul numelui lui Gheorghe Costache: 68 de metri, minimum, iar pentru Virgil Țibulschi: 65 de metri.

— *Știu că-ți place să lucrezi științific, că în calculele pe care le faci uneori și noaptea, o mînă de ajutor primești din partea fratelui tău Costin, inginer, și a soției tale Lucia, ingineră. Știu cît preț pui pe prelungirea pîrghiei în timpul piruetei, că fiecare centimetru în plus la pîrghie, la o forță egală cu 160 de kilograme, înseamnă un metru în plus la aruncare. Dar mai știu, tot de la tine, că atît Costache, cît și Țibulschi au anvergura brațelor cu numai 6 centimetri peste înălțimea lor...*

— În ultimă instanță, înălțimea nu contează, ci numai anvergura. Anvergura lor, numai ea, nu le dă dreptul să aspire la pașaportul olimpic al lui «peste 70 de metri». Aici trebuie acționat în special în direcția tehnicii. Ei trebuie să ajungă la o tehnică ireproșabilă, care să fie egală cu 2—3 centimetri în plus de anvergură. Iar această operație de completare a «pașaportului» peste granița celor 70 de metri, atît Costache, cît și Țibulschi nu o întrerup nici la minus zece grade. Privește-i! La amîndoi vezi atîta bună dispoziție și atîta optimism.

— *Într-adevăr! Ai reușit să faci din cei doi «rivali» cea mai solidă echipă.*

Horia CRISTEA
Foto: Aurel NEAGU

VIRGIL TIBULSCHI

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.
Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. BANETTI.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

43.608

Lei 2,50

SPORT

FELICITĂRI BOBERILOR

Felicitări echipajului nostru de bob — 4 persoane — pentru excelenta sa comportare la Campionatele Europene, desfășurate la Igls. Titlul de campioni europeni, cucerit de **ION PANTURU**, conducător, **NICOLAE NEAGOE**, frînar, **PETRE HRISTOVICI** și **GHEORGHE MAFTEI**, membri ai echipajului, vine să încununeze frumoasele rezultate care s-au obținut în ultimul timp în această ramură de sport. Este cunoscut faptul că boberii români au ocupat la «europenele» de anul trecut locul șase, la bob — 2 persoane, iar la «mondialele» care au urmat, cuplul Ion Panțuru-Nicolae Neagoe s-a situat pe un merituos loc cinci. In continuare, urmînd linia ascendentă spre care și-au dirijat boburile, sportivii noștri au trecut la asaltul pozițiilor fruntașe în competițiile de amploare. Rezultatul? La ultima ediție a «europenelor», echipajul **PANTURU — NEAGOE** s-a urcat pe treapta a doua a podiumului de onoare, ca numai după o săptămînă, la festivitatea de premiere a campionatelor de bob — 4 persoane, steagul țării să fluture la Igls pe cel mai înalt catarg, în acordurile imnului drag al Republicii Socialiste România.

Bravo boberi, pentru măiestria sportivă și pentru curajul de care dați dovadă!

ÎN FOTOGRAFII: echipajul de bob — 4 persoane, campion european, pe pîrtia de la Igls și cei 4 componenți ai echipajului după festivitatea de premiere, răspunzînd fericiți aplauzelor care le sînt adresate.